Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρηγορὸν εἰς τὰς τώραν ἡμῶν δυσχερείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνεγνωσμένο ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜαὶ ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΕΩΣ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 10.—	Ἐτησία	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος	» 5,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος	» 3,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΡΥΣΗ ΤΟΥ 1871

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ὁδὸς Βαμβαλίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. Τόμος 29ον — *Ἐν Ἀθήναις 16 Ἀπριλίου 1922* — *Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 20*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ὅταν ἄκουσε αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν, ὁ Ἰταλὸς ἔβαλε τὰ γέλια χτυπῶντας τὰ μεριά του.

—Τὸ νταιμόνιο! συλλογιζόταν.... ἦταν κρυμμένο! νὰ ἕνας μικρὸς ἀντιαμρίτος!

* * *

Ὁ σινιὸρ Πελιάσκο εἶχε καθησυχασθῆ μαθαίνοντας μὲ τί τρόπο τὸ παιδὶ εἶχε μάθει τὴν κατεργαριά του. Ἄλλως τε κι' ὁ Φρέδος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή του. Χωρὶς νὰ δώσῃ στὸν Ἰταλὸ καιρὸ νὰ τοῦ κάνῃ ἄλλες ἐρωτήσεις, τοῦ εἶπε ξάστερα:

—Κύριε Πελιάσκο, κατάλαβα πρὸ ὀλίγου ὅτι στενοχωρηθήκατε πολὺ γιατὶ ἔφυγε τὸ παιδί, ποὺ ἔμπαινε μέσα στὸν Καραγκιόζη... Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι ἴσως μποροῦσα ἐγὼ νὰ τὸ ἀντικαταστήσω... Ἔχετε τὴ διάθεση νὰ πάρετε;

Ὁ μηχανικὸς δὲν ἀπάντησε ἀμέσως, ἀλλὰ ζήτησε μὲ τὸ βλέμμα τὴ γνώμη τῆς γυναίκας του. Ἤθελε νὰ δεχθῆ αὐτὴ τὴν πρόταση, φοβόταν ὅμως νὰ πάρῃ στὴν ὑπηρεσία του ἕνα παιδὶ ἄγνωστο. Ὁ Φρέδος τὸ κατάλαβε.

—Μπορεῖτε νὰστε ἥσυχος, εἶπε. Δὲ θὰ προδώσω τὸ μυστικό σας, κι' ἂν ἀναλάβω μιὰν ὑποχρέωση μαζί σας, θὰ τὴν κρατήσω, νὰστε βέβαιος.

—Ἀλήθεια;

Τὸ παιδὶ θυμήθηκε τὴ συμμορία τῆς Μαύρης Μάσκας, κούνησε τὸ κεφάλι του κι' εἶπε:

—Ἀλλοίμονο! Ἐγὼ κράτησα ἄλλες φοβερώτερες, πολὺ φοβερώτερες. Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν εἶχε πεῖ αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τέτοια πεποίθηση καὶ λύπη, ὥστε ὁ μηχανικὸς ἔχασε καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος δυσπιστίας.

—Μικρό μου φίλε, τοῦ εἶπε πιάνοντάς του τὸ χέρι καὶ φέρνοντάς το πάνω στὴν καρδιά του, σὲ πιστεύω, σὲ πιστεύω! Εἶμαι βέβαιος πὼς εἶσαι καλὸ καὶ τίμιο παιντί. Ἀργότερα, ἄμα θὰ γνωριστοῦμε, θὰ μοῦ ντιηγκηθῆς τὴν ἱστορία σου· γιὰ τὴν ὥρα σὲ παίρνω ...Ἀλήτεια, Κονσουέλα;

—Βεβαιότατα! ἀπάντησε ἡ χοντρὴ γυναίκα, κουνῶντας τὰ κατσαρά της.

Ὁ Φρέδος δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ χαρά του.

—Θὰ ἰδῆτε, εἶπε, ὅτι δὲ θὰ μετανοιώσετε.

—Θὰ σοῦ ντίνω, εἶπε ὁ Ἰταλός, ὅπως καὶ στὸν ἄλλον, τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέρα, τροφὴ καὶ κατοικία...Βλέπεις, ἐγκὼ πληρώνω μεγκαλεῖο, βασιλικά!

—Πραγματικῶς! ἀπάντησε θαμβωμένος ὁ Φρέδος.

Τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέρα, ἑκατὸν εἴκοσι τὸ μῆνα, τροφὴ καὶ κατοικία! Θὰ μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ στὴ μητέρα του πενῆντα φράγκα περισσότερα ἀπ' ὅ,τι τῆς πήγαινε ὅταν ἦταν μὲ τοὺς κλέφτες, καὶ τὸ σπουδαιότερο, θὰ τὰ κέρδιζε πραγματικῶς μόνος του αὐτὰ τὰ λεπτά, τίμια.

—Τόκα μιά! φώναξε ὁ μηχανικὸς τεντώνοντας τὴν πλατειά του παλάμη γιὰ νὰ ἔτσι ἡ συμφωνία.

—Τόκα! ἔκαμε ἀδίσταχτα ὁ Φρέδος.

Ἡ συμφωνία εἶχε κλείσει κι' ἀμέσως ἡ Κονσουέλα εἶπε στὸ παιδὶ ὅτι θὰ ἐπήγαινε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἐγκατάστασή του, ἀφοῦ στὸ ἑξῆς θὰ ἔμενε σπίτι τους.

«Καλύτερα ἔτσι, ἔλεγε ὁ μηχανικός. Δὲ μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ ἀπιστίες καὶ θὰ τὸν ἔκω πάντα στὸ κέρι.»

Ἡ Κονσουέλα ὡδήγησε τὸ παιδὶ στὸ δωμάτιό του: ἦταν ἕνα ὡραῖο δωματιάκι στὴν πισινὴ πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ, κομψότατα ἐπιπλωμένο.

Ὁ Φρέδος, βλέποντας τὰ ὡραῖα ἔπιπλα, τὶς κουρτίνες καὶ τὶς μαλακὲς πολυθρόνες τοῦ δωματίου του, θυμήθηκε τὴν τρώγλη, ὅπου κατοικοῦσε ὡς τώρα καὶ δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ χαρά του. Ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ἰταλοῦ καὶ τοῦ εἶπε ἐνθουσιασμένος:

—Εἶμαι γεμᾶτος χαρὰ ποὺ θὰ καθήσω μαζί σας.

Οἱ τόσο καλὲς διαθέσεις τοῦ καινούργιου ὑπαλλήλου, ἐσυγκίνησαν τὸ μηχανικὸ καὶ τὴ γυναίκα του. Παρ' ὅλες τὶς πρωτοτυπίες τους, ἦταν ἐξαίρετοι ἄνθρωποι κι' ὁ μεγάλος τους καϋμὸς ἦταν ποὺ δὲν εἶχαν παιδιά. Γιαὐτό, μὲ τὸ συνηθισμένο ἐνθουσιασμὸ τῆς φυλῆς τους, αἰσθάνθηκαν ἔξαφνα μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ τόσο ἐπίκαιρα τοὺς τὸστειλε ἡ τύχη.

Ὁ σινιὸρ Πελιάσκο δὲν τὸκρυψε ἀπ' τὸ μαθητή του ὅτι χρειαζόταν πολλὴ ἐργασία, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ παίζῃ τὸ ρόλο του.

—Καταλαβαίνεις, μπαμπίνο, τοῦ ἔλεγε, εἶμαι μεγκάλος ἐφευρέτης

«—Εἶναι ποροῦσια!»
(Σελ. 146, στ. γ')

«Ἐκάθισε μπρὸς σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι...
(Σελ. 154, στ. α.)

ἐγκῶ καὶ κάτε μέρα, στὴν Ἔκτεθη, ντείχτω τὴ μηχανή μου ὅλο σε βασιλιάντες! Σὰν τὸν Ταλμά! (*)

Ὁ Φρέδος δὲν ἤξερε τὸν Ταλμά. Ὥστε δεν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ πόσο ἦταν σφαλερὸ νὰ συγκρίνεται ἕνας μηχανικὸς καραγκιόζηδων μὲ τὸν μεγάλο τραγικό. Ἐδεβαίωσε ὅμως τὸν κύριό του ὅτι θἄβανε τὰ δυνατά του γιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ.

Τὸ παιδὶ πετοῦσε ἀπ' τὴ χαρά του. Εἶχε βρῆ δουλειά...δουλειὰ λιγάκι παράξενη, αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια, πάντως ὅμως προτιμότερη ἀπὸ κείνη ποὺ λίγο ἔλλειψε νὰ κάμῃ. Κατοικοῦσε σ' ὡραιότερο δωμάτιο,σὲ μιὰ καλὴ συνοικία, μακρυὰ ἀπ' τὴν ἀπαίσια ἐκείνη «Ἀφθονία»,καὶ τὶς κατακόμβες.

Ἀ! πόσο θὰ ἦταν εὐτυχισμένος, ἂν δὲν αἰσθανόταν νὰ κρέμεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, σὰν ἀπειλή, τὸ «ἀριστούργημα» ποὺ ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κόψῃ κάθε δεσμὸ μὲ τοὺς ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας!

«—Τέλεια! ταυμάσια! φώ σε ὁ Ἰταλός.» (Σελ. 151, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ ζωντανὸς Καραγκιόζης

Πόσο ὡραία κι' εὐτυχισμένη ζωὴ φαινόταν πὼς θὰ περνοῦσε ὁ Φρέδος στὸ σπίτι τῶν νέων του κυρίων!

Ἡ καλή του πράξη εἶχε ἀμειφθῆ κι' εὐλογοῦσε ὁλοένα τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε φέρει τὸ πορτοφόλι στὸν Ἰταλό.

Μὲ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους εἶχε ξεθαρρέψει ἀπ' τὴν πρώτη μέρα.

Στὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ, ὁ σινιὸρ Πελιάσκο μὲ τὴ βαθυκόκκινη ρόμπα του, μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ ὑπαλλήλου του, τὸν ρώτησε πῶς πέρασε τὴ νύχτα καὶ τοῦ εἶπε:

—Καὶ τώρα, καρίσσιμο, ἀρκίζει ἡ ἐργκασία.

—Μετὰ χαρᾶς, κύριε, ἀπάντησε ὁ Φρέδος· εἶμαι στὴ διάθεσή σας.

Ὁ μηχανικὸς πῆρε τὸ Φρέδο στὸ ἐργαστήρι του. Ἦταν μεγάλο δωμάτιο, καὶ στὴ μιά του γωνιὰ εἶχε μιὰ μικρὴ σκηνή, ὅπου θὰ γινόνταν οἱ «δοκιμές».

Ἡ σινιόρα Πελιάσκο, μὲ τὰ μαλλιά της πιάστα στὶς φουρκέττες, ἔτρεξε γιὰ νὰ ἴδῃ κι' αὐτὴ τὶς ἀσκήσεις τοῦ Φρέδου.

Κάθησε μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι, ὅπου ἦταν ἕνα πελώριο φλυτζάνι μὲ γάλα, καὶ μουσκεύοντας ἀδιάκοπα βουτυρωμένες φέττες, ἐδήλωσε ὅτι θὰ παρακολουθήσει τὸ θέαμα γεμάτη προσοχή.

Ὁ Φρέδος ἀκολούθησε τὸν μηχανικὸ πίσω ἀπὸ τὴ σκηνὴ κι' ὁ σινιὸρ Πελιάσκο ἄρχισε τὸ μάθημά του. Δυὸ ἀπαράλλαχτες καρέκλες ἦταν βαλμένες ἐκεῖ-κάπου. Στὴ μιὰ ἦταν ὁ μηχανοκίνητος καραγκιόζης καὶ στὴν ἄλλη ἦταν ὁ ἄδειος. Ὁ Ἰταλὸς ἔβγαλε πρῶτα ἀπ' τὸ κουτὶ τὸν καραγκιόζη τῆς ἐφευρέσεώς του. Τὸν κούρδισε κι' ὁ Φρέδος εἶδε ὅτι τὸ μηχάνημα περπατοῦσε θαυμάσια: ἔσκυβε τὸ κεφάλι, τὸν κορμό, κουνοῦσε τὰ χέρια, σήκωνε τὸ πόδι μὲ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸ τρόπο.

—Βλέπεις, μικρέ, ἔλεγε ὁ μηχανικός, ὅτι εἶμαι καλὸς μηχανικὸς κι' ἡ ἐφεύρεσή μου ταῦμα! Μὰ γκιὰ νὰ τραβήξουμε τὸν κόσμο,ἔπρεπε νὰ βροῦμε κάτι καλύτερο, κάτι φανταστικό, μιὰ καλὴ ρεκλάμα... γιατὶ ἡ ρεκλάμα, βλέπεις, ἀμίκο μίο, εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἐμπορίου. Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ κάμω ἕναν ἄλλο καραγκιόζη, ὅμοιο μὲ τὸν πρῶτο, ποὺ ἀντὶ ὅμως νὰ ἔχῃ μέσα μιὰ μηχανή, νὰ ἔχῃ ἕνα παιντάκι. Τὸ παιντάκι, φυσικά, ντουλεύει καλύτερα ἀπ' τὴ μηχανή, κάθεται, καπνίζει σιγαρέττο, στέλνει φιλιά, ντιαβάζει ἐφημερίντα...κι' ὁ κόσμος τρελλαίνεται καὶ τρέκει ν' ἀγκοράσῃ τὸν ἀντρείκελλό μου.

Ὁ Φρέδος ὡμολόγησε πῶς ἡ ἰδέα ἦταν ἔξυπνη, ἐτόλμησε ὅμως νὰ ρωτήσῃ:

—Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀγοράζουν τοὺς καραγκιόζηδές σας, δὲν τὸ βλέπουν ὅτι, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ὡραῖα καμωμένοι, δὲν κάνουν ὅσα ὁ ἄλλος;

Ὁ Ἰταλὸς ἔβαλε τὰ γέλια:

—Μὰ βέβαια! εἶπε, τὴ μηχανὴ νούμερο 1, ντὲν τὴν πουλῶ! πουλῶ μόνο τὸ νούμερο 2. Εἰντεποιῶ τὸν κόσμο γι' αὐτὸ κι' ὅλοι μένουν εὐκαριστημένοι ἀπ' τὸ νούμερο 2, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸ ὡραῖο. Πρέπει, βλέπεις, μικρέ μου, νὰ κανουμε ἐντύπωση στὸν κόσμο. Ὁ ζωντανός μου Καραγκιόζης εἶναι ἡ ρεκλόμα, τὸ ντόλωμα γιὰ νὰ μποῦνε,καὶ τότε ἀγκοράζουν τὸ μηκανημά μου.

Ὁ Φρέδος ἐπείσθηκε κι' ἐδήλωσε πὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ παίξῃ τὸ ρόλο του. Ὁ μηχανικὸς τότε ἀνοιξε τὸ κουτὶ κι' ἔδειξε στὸ παιδὶ πῶς ὁ καραγκιόζης, ἄνοιγε στὰ δύο μὲ ριζέλες, ὕστερα τοῦ εἶπε νὰ γδυθῆ, τὸν ἔμπασε στὸ ἀδειανὸ ἀνδρείκελλο καὶ τὸν ἔκλεισε μέσα.

Τὸ παιδὶ βρέθηκε ἔτσι φυλακισμένο μέσα σ' ἕνα εἶδος κουτιοῦ, ποὺ ἐφαρμοζόταν ἀκριβῶς στὸ σῶμα του.

Ἔβλεπε ἀπ' τὰ μάτια τῆς κούκλας, ἀνέπνεε ἀπ' τὴ μύτη της καὶ δὲν αἰσθανόταν τὴν παραμικρὴ στενοχωρία.

—Τώρα, εἶπε ὁ Ἰταλός, τὸ εἶναι νὰ κουνιέσαι σὰ μηκανή, ὄκι σὰν ἄντρωπος ἀλητινός... ἐντὼ εἶναι ἡ ντυσκολία!... Αὐτὸ πρέπει νὰ μάτης, μίο κάρο.Γκιὰ νὰ ἰντοῦμε: σήκω τὸ ντεξί σου κέρι... Ἀδάντι!

Ὁ Φρέδος θυμήθηκε πῶς κουνιόταν ὁ προκάτοχός του, ποὺ τὸν εἶχε ἰδεῖ στὴν Ἔκθεση, καὶ προσπάθησε νὰ τὸν μιμηθῆ. Σήκωσε τὸ χέρι του μὲ μικρὰ κανονικὰ τινάγματα, κρατῶντας το τεντωμένο, σὰ νάταν ξύλινο, κι' ὕστερα ἀφίνοντάς το νὰ πέσῃ.

—Τέλεια! ταυμάσια! μιρομπολάντο! ἐφώναξε ὁ Ἰταλὸς ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ δοκιμή· μὲ τὸ πρῶτο τὸ κατάλαβες! εἶσαι ἐξυπνο παιντί!

Κι' ἡ σινιόρα Πελιάσκο ἔτρωγε τὶς μπουκιές της μὲ τὸν ἴδιο θαυμασμό.

«Ἐμελέτησαν» ἔτσι ὅλες τὶς κινήσεις.

Ὁ Φρέδος κάθησε μὲ μικρὰ τινάγματα, κάπνισε ἕνα σιγαρέττο μέσ' ἀπ' τὰ ξύλινα χείλη του, χτύπησε μὲ τὸ μπαστούνι του, χαιρέτισε καὶ τέλος, ἔφυγε μὲ βῆμα αὐτοματικό, ποὺ φαινόταν σὰ νὰ τῶκανε μιὰ καλὴ μηχανή.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ὁμοιότητα, ὁ σινιὸρ Πελιάσκο ἔβαλε καὶ τοὺς δυὸ καραγκιόζηδες μαζί. Κι' ἤταν ἀδύνατο νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὲν μηχανικὸ ἀπ' τὸν ζωντανὸ καραγκιόζη, ὅταν περπατοῦσαν.

Μὲ τὴν πρώτη λοιπὸν δοκιμή, ὁ Φρέδος εἶγε τελειοποιηθῆ. Οἱ Ἰταλοὶ ἤταν κατενθουσιασμένοι.

Μόλις τὸ παιδὶ ἔγῃ,κε ἀπ' τὸ καύκολό του, ὁ Πελιάσκο τ' ἀγκάλιασε διαχυτικώτατα.

—Εἶσαι ταυμάσιο, μπαμπίνο, τοῦ εἶπε, ταυμάσιο!....

Ἡ σινιόρα, μὲ τὸ στόμα γεμάτο ἀκόμη, προχώρησε κι' αὐτὴ γιὰ νὰ συγχαρῆ τὸ παιδί.

Ἀποφασίστηκε ν' ἀρχίσῃ τὶς παραστάσεις του σήμερα κι' ὅλας στὴν Ἔκθεση. Κι' ἔτσι, κατὰ τὴ μία μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Φρέδος Δυρμπάν, μὲ τὸ δάσκαλό του, ἔφτασε στὸ μέγαρο τῶν Ἡλυσίων.

Τρεῖς φορὲς ἔπαιξε τὸ ρόλο του καὶ φαίνεται πὼς ἐπέτυχε ὅσο εἶχε πετύχει καὶ στὶς δοκιμές· γιατὶ πάρα πολὺς κόσμος μαζεύτηκε μπρὸς στὴ σκηνή, ὅπου ὁ Πελιάσκο ἔκανε τὶς ρεκλάμες του.

Οἱ μαμάδες καὶ τὰ παιδιὰ ἀγωνιζόνταν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἰδοῦν αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ μηχανή, κι' ὁ Πελιάσκο ἐσημείωσε στὸ καρνέ του δεκατέντε παραγγελίες γιὰ καραγκιόζηδες,— φυσικὰ τοῦ νούμερου 2, γιατὶ ἀδυνατοῦσε (ξέρουμε γιὰ ποιο λόγο) νὰ προμηθεύσῃ στοὺς πελάτες του τὸ περίφημο αὐτὸ νούμερο 1, ποὺ ἐδήλωνε πῶς δὲν το πωλοῦσε.

***

Ἡ ζωὴ τοῦ Φρέδου ἐξακολουθοῦσε ἔτσι τραφόταν καλά, κατοικοῦσε σ' ὡραῖο σπίτι, οἱ ἀγαθοὶ Ἰταλοὶ τοῦ ἔκαναν κάθε περιποίησι καί,μὲ μιὰ λέξη, ἦταν τὸ εὐτυχέστερο παιδὶ τοῦ κόσμου.

Στὰ διαλείμματα τῶν παραστάσεων, γύριζε κι' ἔδλεπε τὰ θαυμασια πράγματα ποὺ ὑπῆρχαν στὴν Ἔκθεση.

Τώρα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἐντιμο ἐπαγγελμα, ἀποφάσισε νὰ φανερώσῃ τῆς μητέρας του ὅτι εἶχε φύγει ἀπ' τὸ μαγαζὶ τοῦ Ἀζάρ.

Παρ' ὅλη τὴν ὑπόσχεση, ποὺ εἶχε ἀποσπάσει ἀπ' τὸν παλιό του ἀφεντικό, δὲν ἔπαυε νὰ φοβᾶται μήπως ὁ μαραγκὸς τὄλεγε καμμιὰ μέρα τῆς μητέρας του· γιαὐτὸ βιαστηκε νὰ τῆς ἀναγείλῃ μόνος αὐτὴ τὴν ἀλλαγή.

Μιὰ ἑβδομάδα εἶχε περάσει ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνέλαβε ὑπηρεσία στοῦ σινιορ Πελιάσκο· κι' ἓν ἀπόγεμμα, ἀφοῦ τέλειωσε γωρὶς ἡ παράσταση στὴν Ἔκθεση, ἔτρεξε στὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Κοντρεσκαρπ.

(Ἀκολουθεῖ συνεχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Κάτω ἀπ' τὸν ἀκριβοθῶρητο ἥλιο ποὺ ἔφεγγε, πήγαμε ἕναν περίπατο βιαστικὸ μέσα ἀπ' τὰ χωραφια, ὥς τὰ κοντὰ κυπαρισσάκια ποὺ κουνιοῦνται ἀπάνω ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο. Ἡ ψύχρα μᾶς μελάνιαζε τὰ χέρια. Τὸ κακὸ χιόνι τὸ εἴδαμε νὰ καθεται ἀλυωτο, λιγοστὸ στὰ βουνὰ τριγύρω· ἄσπριζε σκληρὰ μέσα στὸ σουρούπωμα καὶ μᾶς ἔφερνε δάκρυα στὰ μάτια. Ἕνα σωρὸ κουρέλια, πεταμένα ροῦχα, ἀνάδιναν γαλαζιο καπνὸ ἀνάμεσα στὰ τρεμουλιαστὰ ἀγριόχορτα. Σ' αὐτὲς τὶς μοναξιὲς ἡ φωνή μας ἀδυνατιζει καὶ χανεται. Ἡ πνοὴ ποὺ σκουντᾷ τὶς μυτερὲς κορφοῦλες τῶν κυπαρισσιῶν, τὴν παίρνει μαζί τῆς. Ἄχ, πότε νἄρθῃ ἡ ! Ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ βεμματιά, θὰ σφεντονίσῃ τοῦφες ἀπὸ ἀγριανεμῶνες, ἀπὸ παπαροῦνες κόκκινες κι' ἀπὸ πεταλοῦδες!

Ἕνα σκυλλὶ ἤρθε κοντά μας, χωρὶς νὰ γαυγίσῃ, πῆγε ὄπουλα νὰ μ�ς δεχτῶ· ὅμως ἕνας γέρος, καλὸς καὶ ἥμερος σὰν κορίτσι, κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ φτυάρι ποὺ ἔσκαβε, τὸ φώναξε μέσα· τὰ πρόσωπο τοῦ γέρου ἔμοιζε μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ κι' εἶχε ἐκείνη τὴν εἰρήνη ποὺ πέρνουν ὅσοι ἄνθρωποι ζοῦν κοντὰ στὰ χόρτα. Ἐγώ, ἂν δὲν ἤμουν ἄνθρωπος, ἤθελα νἀμουνα ἕνα χλωρὸ φύλλο μαρούλι, ἕνα γλυστερὸ κοτσανὶ σανός... Θὰ μὲ πότιζε ἕνα χαΐδευτικὸ νεράκι, τὰ φυσήματα τοῦ ἀνέμου θὰ μὲ νανούριζαν ἀναμεσα στοὺς συντρόφους μου. Δὲ θὰ σαλευα, δὲν θὰ μιλοῦσα, θὰ ἤμουν ὅλο εἰρήνη, εἰρήνη... Τόσα στιχυα, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, καὶ ξέρει, καθένα πὼς εἶναι κοντὰ στὸ ἄλλο· κι' ὅλα σωπαίνουν. Μὰ δὲν εἶναι κουτὸ αὐτὸ ποὺ σκέπτομαι; Σκέπτομαι τοῦ κόσμου τὰ κουτὰ πρ μματα. Ἡ μαμμὰ πιὰ ἔχασε κάθε ὑπόληψη γιὰ τὸ μυαλό μου. «Καϋμένε, μοῦ λέει, λὲς ὅλο κάτι λόγια, σὰ νἀσουν κανένα μωρό.» Μεγαλώνω, κι' ὅμως δὲν μπορῶ παρὰ μόνο νὰ παψω πιὰ νὰ λέω αὐτὰ τὰ πρ μματα.

Ἕνα βαθουλόμματο ἄλογο, μὲ ἀραιή, μαδημένη χαίτη, ἄσπρο, λιγνό, βουτάει τὴ μούρη του στὸ χορταρι καὶ μουσκεύει τὰ ρουθούνια του ἀπ' τὴν ὑγρασία, χωρὶς ν' ἀνασηκώνῃ τὸ τριγωνικὸ του κεφαλι, μᾶς μισοβλέπει καθὼς τὸ προσέχουμε. Ἀπ' τὸ χαμηλὸ σπιτάκι, τριγυρισμένο ἀπὸ ξερὲς καλαμιές, φωνάζει μιὰ παραπονιαρα φυσαρμόνικα ἕνα παλιὸ τραγοῦδι· (ἐδῶ ἀκόμη δὲν ἔχουν φτάσει τὰ καινούργια τραγούδια). Τὸ σπιτάκι εἶναι ὁλόκλειστο ἀπὸ τὸ κρύο· ὁ ἥλιος, κατεβαίνοντας κάτω ἀπ' τὸν οὐρανό, κανει τ ὀυς θολοὺς φεγγίτες του νὰ τρέχουν αἷμα.

Κορίτσια μὲ μακρουλὲς κοτσίδες καὶ σερτὲς ἠχηρὲς φωνές, σέρνουν τὰ παλιοπάπουτσά τους μ' εὐχαριστησῃ μέσα στὴ σκόνη. Οἱ τρομπέττες τῶν αὐτοκινήτων μοιάζουν φωνὲς πουλιῶν ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν, μακρυά...

Ὅσο γυρίζομε, βλέπομε τὸ τέλειωμα τῆς Κυριακῆς: ἕνα παιδακι ποὺ παραμιλάει κάτω ἀπ' τὴν ἤσυχη σελήνη· μιὰ γυναίκα κουρασμένη ποὺ βαστασει ἕνα μικρὸ ἀπ' τὸ χέρι κι' ἄλλο ἔρχεται πίσω της μὲ κλαμματα· μιὰ συντροφιὰ ποὺ τραγουδει χωρὶς ὄρεξη. Σ' ἓν' ἄλλο σπίτι, μιὰ μητέρα μὲ τὸ γιό της ξεκλειδώνουν τὴν πόρτα· ἕνα σκυλλὶ κλαίει ἀπὸ μέσα· ἀκοῦμε: «Ἀράπη! Ἀράπη!» καὶ τὸ σκυλλὶ ποὺ γρατζουνίζει· ὕστερα πάλι «Ἀράπη» κι' ἐκεῖνο ποὺ κλαίει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἀπὸ χαρά, ἀπὸ εὐτυχία, ποὺ τοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη.

(Σὰν Ζωὴ καὶ σὰν Ὄνειρο)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

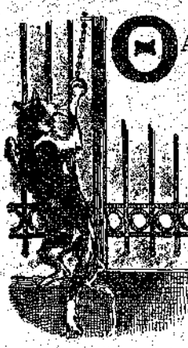

Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰν ἱστορία, ποὺ θὰ σᾶς δειξει πόσο γελοῖο εἶναι νἀφοβᾶται κανεὶς μὲ τὸ τίποτε,ὅταν αἴφνης συμβαίνει νὰ τρίξῃ ἕνα ἐπιπλοῆ νὰ κινηθῆ λιγάκι ἡ κουρτίνα ἀπ' τὸν ἀέρα ἢ ν' ἀκουσθῆ κανένα ποντίκι νὰ τρέχῃ στὴν ἀποθήκη.

Καθουμαι σ' ἕνα μοναχικὸ ἐξοχικὸ σπιτακι κι' ἔχω καὶ μιὰ μικρὴ ἐξυπνη γατα.

Ἕνα βράδυ, ἐνῶ κοιμώμουν ἥσυχα-ἥσυχα. μὲ ξύπνισε ἕνα ζαφνικο κουδούνισμα. Πετάγομαι ἀπανω καὶ τρέχω νὰ ἰδῶ. Μόλις ἀνοιξα τὴν πόρτα μου, ἡ γατα μου, ποὺ εἶχε μείνει ἀπορραδὸς ἔξω, χώθηκε τρέχοντας μέσα στο σπίτι. Κοιτάζω στὸν κῆπο. κανείς. Προχωρῶ ὡς τὰ κάγγελα, κοιτάζω στὸ δρόμο, κανείς.

Τὸ ἄλλο βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα, ἄλλο κουδούνισμα. Ὅπως καὶ τὸ προηγούμενο βραδυ, ἀνοίγω τὴν πόρτα, ἡ γατα μου χώνεται παλι μέσα, μὰ δὲ φαίνεται κανείς, οὔτε στὸν κῆπο οὔτε στὸ δρόμο.

Τὸ τρίτο βράδυ, τὰ ἴδια. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω. Πηγαίνω σ' ἕνα φίλο μου νὰ τὸν συμβουλευθῶ. Αὐτὸς μοῦ δανεισε τὸ σκύλο του, ἕνα μεγαλόσωμο μπουλτόγκ, ποὺ ἦταν πρώτης ταξεως φρουρός.

Ἀπὸ φόβο μὴν ὁ σκύλος αὐτὸς τὰ βάλῃ μὲ τὴ γάτα μου,—κι' ἦταν ἱκανὸς νὰ τὴν πνίξῃ,—τὴν ἔκλεισα ἐκεῖνο τὸ βράδυ μέσα κι' ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ. Ξύπνησα τὸ ἄλλο πρωΐ χωρὶς νὰ μοῦ ταραξῃ κανεὶς τὸν ὕπνο μου. Οὔτε τὸ κουδούνι εἶχε χτυπήσει, οὔτε ὁ σκύλος εἶχε γαυγίσει.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες ἐγύριοα τὸ σκύλο στὸν κύριό του. Τὴ νύχτα, νέο κουδούνισμα. Ζυγώνω ἀθόρυβα στὴν πόρτα καὶ περιμένω. Χτυποῦνε παλι τὸ κουδούνι. Ἀναίγω ἀπότομα καὶ ἔξω: κανείς! Μόνο ἡ γατα χώθηκε τρέχοντας στὸ σπίτι.

Ἄρχισα νὰ τὰ χάνω. Ὡστόσο ἤθελα νὰ ξεκαθαρίσω τὸ πρᾶγμα. Γεμίζω τὸ πιστόλι μου, παίρνω ἕνα βαρὺ πανωφόρι καί, τὸ βράδυ βγαίνω καὶ κρύβομαι πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους, ἀπ' ὅπου ἔβλεπα καλὰ τὸν κῆπο, τὰ κάγγελα καὶ τὸ κουδοῦνι.

Ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει, κάνει

(*) alma=Γαλλο. ἠθοποιός, ἐνδοξότερος τοῦ M. N πολιτισμένος. Ἐπέζησε στὸ Erfurt, μπροστὰ σὲ ἀκροατήριο ἀπὸ βασιλιάδες. (devant parterre nn de roiss).

ψύχρα κι' ἐγὼ δὲ σαλεύω καθόλου, γιὰ νὰ μὴ καμῶ θόρυβο. Τὸ κρύο μὲ περνᾷ ὥς τὸ κόκκαλο, γύρω μου δὲ διακρίνω τίποτε, ἀρχίζω σιγα-σιγὰ νὰ χανω τὸ θάρρος μου καὶ περιμένω ἀνυπόμονα νὰ ὀγῇ τὸ φεγγάρι. Οἱ ὧρες περνοῦν, κάποιο γειτονικὸ ρολόϊ χτυπαει μελαγχολικά, ὁ ἀέρας κανει τὰ κλαδιὰ νὰ σαλεύουν καὶ σαρώνει τὰ ξερὰ καὶ πεσμένα φύλλα. Καθε θόρυβος μὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζω. Ἀραγε τί θὰ ἰδῶ; Ποιός νὰ εἶν' αὐτὸς ποὺ ἔρχεται κάθε νύχτα καὶ μοῦ χτυπᾷ τὸ κουδούνι, χωρὶς νὰ κατορθώνω νὰ τὸν προλάβω καὶ χωρὶς ν' ἀφίνῃ κανένα ἴχνος; Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ γύριζα στο σπίτι.

Εὐτυχῶς, τὴ στιγμὴ αὐτὴ βγαίνει τὸ φεγγαρι καὶ μοῦ δινει λίγο θαρρος. Τώρα βλέπω καθαρὰ γύρω μου. Τὰ δέντρα ὅμως σχηματίζουν φανταστικὲς σιλουέττες κι' ἀντὶ νὰ τρομάζω τώρα ἀπ' τοὺς κρότους, τρομάζω μὲ ὅ,τι βλέπω. Ἐκεῖ δά, στὸ διπλανό μου δέντρο, μοῦ φάνηκε πὼς κάτι σαλεψε. Καὶ κεῖνος ὁ θάμνος σὰ ν' ἀλλάζῃ θέση σιγά-σιγά... Μοῦ ἔρχονται στὸ νοῦ ἱστορίες ἀγρίων, ποὺ εἶχα κάποτε διαβάσει: ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ ἐγκλῃματίσουν, παίρνουν σχῆμα θάμνου καὶ προχωροῦν σιγά, τόσο σιγά, ποὺ κάνουν μιὰ ὥρα νὰ περάσουν μόλις ἕνα μέτρο καί, ξαφνικά, ῥίχνονται στὸ θῦμα τους. Ἀνοίγω τόσα τὰ μάτια μου, τεντώνω τ' αὐτιά μου, προσέχω στὸ κάθε τί.

Ἔξαφνα ἀκούω ἕνα ἀκαθόριστο σύρσιμο, μιὰ μικρὴ εὐκίνητη σκιὰ περνᾷ γρήγορα ἀπ' τὸν τοῖχο ποὺ ὁποστηρίζει τὰ κάγγελα, φτάνει στὸ κουδούνι καὶ ἀναγνωρίζω τὴ γάτα μου: εἶχε χώσει τὸ μπροστινό της πόδι στὸν κρίκο τῆς ἁλυσίδας τοῦ κουδουνιοῦ καὶ μοῦ χτυποῦσε νὰ τῆς ἀνοίξω!

Τότε κατάλαβα πὼς εἶχα φοβηθῆ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε καὶ θὰ θυμᾶμαι πολὺν καιρὸν ἀκόμη τὶς συγκινήσεις αὐτῆς τῆς νύχτας.

(Μετάφρασις) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΘΩΣ ΕΡΧΕΤ' Η ΑΝΟΙΞΗ

3.

Οἱ ἐπερινοὶ μᾶς προσκαλοῦνε
Σὲ λιτανίες ποθητικές.
Τὸ χείλη ἄ: κινηθοῦν νὰ
Θερμὲς καὶ ὡραῖες προσευχές.

Κι' ἀπ' τὶς καρδιὲς ἅς ἀναβρύσει
Ποτάμι, ὁ ὕμνος, μουσικο.
Ἡ εὐγνωμοσύνη μας σὰν βρύση
μὲ ψίθυρο ἅς χυθῆ φαιδρό.

Ἄς δεηθοῦμε· ἡ ἄνοιξη πέρα
Φ ἄνει ἀπὸ κάμπους καὶ βουνά,
Ἔτσι ἁπαλὰ σὰν μιὰ φλογέρα,
Ποὺ σιγοπαιζει στὴν ἐρημιά.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

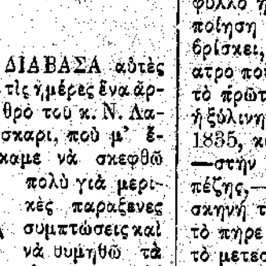

ΔΙΑΒΑΣΑ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνα ἄρθρο τοῦ κ. Ν. Λασκαρι, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ πολὺ γιὰ μερικὲς παραξενες συμπτώσεις καὶ νὰ θυμηθῶ τὰ λόγια ἑνος μεγάλου φιλοσοφου. «Οἱ ἐξαιρετικὲς συμπτώσεις, λέγει, εἶναι τόσο συχνὲς στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε καταντοῦν κανόνας· καὶ πολλὲς μᾶς δείχνουν ὁλοφάνερα πὼς ἕνας Νοῦς κυβερνᾷ τὸν κόσμο ὡς τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες». Τέτοιες εἶναι κι' οἱ συμπτώσεις ποὺ μᾶς διηγεῖται στὸ ἄρθρο του ὁ κ. Λασκαρις. Ἀκοῦστε καὶ κρίνετε.

Ὁ γνωστότατος αὐτὸς κωμωδιογράφος εἶναι συγχρόνως καὶ ἱστορικὸς τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου. Χρόνια τώρα παιδεύεται, μελετᾶ, μαζεύει δοκουμέντα καὶ γραφει σιγὰ -σιγὰ τὴν Ἱστορία του. Ἓν' ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ ποὺ τὸν ἀπασχόλησε περισσότερο, ἦταν καὶ τὸ πρῶτο-πρῶτο θέατρο τῶν Ἀθηνῶν. Ἤξερε πὼς εἶχε κτισθῆ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος, ἀπὸ σανίδες. Ἀλλὰ ποῦ ἀκριβῶς, σὲ ποιὸ μέρος τῶν Ἀθηνῶν ἦταν αὐτὴ ἡ παραγκα, τί σχέδιο εἶχε, πόσον καιρὸ ἐστέγασε τὸ «Ἑλληνικὸ Θέατρο» καὶ τί ἀπέγεινε, ὁ κ. Λασκαρις δὲν ἤξερε, οὔτε μποροῦσε νὰ μαθῆ ἀπὸ κανένα. Ἔψαχνε, ρωτοῦσε, χαλοῦσε τὸν κόσμο γιὰ χρόνια,—τίποτα! Κι' εἶχε ἀπελπισθῆ πιά: Ἡ Ἱστορία του θάφινε τὸ ζήτημα τοῦ πρώτου θεατρου τῶν Ἀθηνῶν σκοτεινό. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ διαφωτίζῃ, ταίριαζε μάλιστα νἄχῃ καὶμιὰ εἰκόνα τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης παραγκας, γνησία, αὐθεντική. Γι' αὐτὸ ὁ ἱστορικός μας ἦταν ἀπελπισμένος καὶ λυπημένος..;

Ὅταν ἄξαφνα, μιὰ μέρα, φυλλομετρῶντας ἕνα παλιὸ «Μέγα Ὡρολόγιον», —οἰκογειακὸ κειμήλιο,—τί βρίσκει μέσα νομίζετε; Ἕνα κομμάτι παλιᾶς ἐφημερίδας, χωρὶς τίτλο καὶ χωρὶς ἡμερομηνία, βαλμένο ἐκβαία γιὰ σημάδι, ποὺ εἶχε ὅμως αὐτὴ τὴν εἴδοποίηση: «Την Κυριακὴ βγαίνει σὲ δημοπρασία τὸ θέατρο τοῦ κ. Σκοντζοπούλου, ποὺ εἶναι πλησίον τοῦ κ. Πετράκη!» Ἀμέσως ὁ κ. Λάσκαρις ὑποπτεύεται πὼς εἶναι τὸ...καταζητούμενο θέατρό του. Καὶ μὲ τὸ κουρέλι ἐκεῖνο στὰ χέρια, γυρίζει τὶς Βιβλιοθῆκες, ψάχνει τοὺς τόμους τῶν παλιῶν ἐφημερίδων, ἀνακαλύπτει ἀπὸ ποιὰ ἐφημερίδα, ἀπὸ ποιὸ καὶ ἀπὸ ποιὸ φύλλο ἦταν τὸ κομμάτι μὲ τὴν εἴδοποίηση καί, ὁδηγημένος πλέον, τὰ βρίσκει, τὰ μαθαίνει ὅλα! Ναί, τὸ θέατρο ποὺ ἔβγαινε σὲ δημοπρασία, ἦταν τὸ πρῶτο-πρῶτο θέατρο τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ξύλινη παράγκα ποὺ κτίστηκε στὰ 1835, κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Πετράκη, —στὴν Πλατεῖα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης,— ποὺ στὴν ἀρχὴ ἔπαιζαν στὴ σκηνή του σαλτιμπάγκοι, ποὺ κατόπι τὸ πῆρε αὐτὸς ὁ Σκοντζόπουλος καὶ τὸ μετεσκεύασε γιὰ ἠθοποιούς, καὶ ποὺ μετὰ δυὸ χρόνια εἶχε τὸ ἄδοξο τέλος νὰ πουληθῆ ὡς ὑλικό, σανίδια!

Δὲν ἔμενε τώρα παρὰ νὰ βρεθῆ κι' ἡ εἰκόνα του. Δύσκολο, γιατὶ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐδημοσίευαν εἰκόνες, καὶ μάλιστα θεάτρων... Κι' ὅμως ὑπῆρχε ζωγραφισμένο τὸ θέατρο ἐκεῖνο· καὶ μὲ μιὰ ἄλλη ἐκπληκτικὴ σύμπτωση βρηκε τὴ ζωγραφιὰ ὁ κ. Λάσκαρης: Πέρσυ, περιοδεύοντας τὴν Ἰταλία, ὁ ἱστορικός μας μπῆκε 'ς ἕνα παλαιοπωλεῖο τῆς Ρώμης κι' ἔψαχνε γιὰ θεατρικὰ βιβλία. Πέφτει τότε στὰ χέρια του ἕνα παλιό, σκουροφαγωμένο, μὲ ἰταλικὲς κωμωδίες. Στὸ ξώφυλλό του ὅμως διαβαζει χειρόγραφη τὴ σημείωση: «Ἀθῆνα., 1836, Ματθαῖος Δανδολος». Μπᾶ;.. Τὸ ἀνοίγει, τὸ φυλλομετρᾶ, καὶ βρίσκει μέσα ἕνα κιτρινισμένο χαρτὶ μὲ δυὸ σκίτσα. Τὸ ἕνα παρίστανε τὸ Μπαβαρτζὶ τοῦ Ναυπλίου. Καὶ τὸ ἄλλο... τί νομίζετε; Τὸ πρῶτο θέατρο τῶν Ἀθηνῶν, τὴν παράγκα τοῦ Σκοντζοπούλου, σχεδιασμένη ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἰταλὸ Ματθαῖο Δάνδολο, ποὺ τριγύριζε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ τὴν Ἑλλάδα κι' ἐζωγράφιζε ὅ,τι τοῦ φαινόταν ἀξιοπερίεργο, ὅπως σήμερα οἱ περιηγητὲς παίρνουν φωτογραφίες!

Ἀλλὰ γιὰ συλλογισθῆτε τὴ σύμπτωση! Νὰ φυλάξῃ αὐτὸ τὸ χαρτὶ μὲ τὰ σκίτσα στὸ βιβλίο ἐκεῖνο, ποὺ τὸ ἔλαβε ἀπὸ τὴν Ἰταλία ὅταν ἦταν στὴν Ἀθήνα· νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του, νὰ πεθάνῃ, νὰ σκορπισθῆ ἡ βιβλιοθήκη του, νὰ καταντήσῃ τὸ βιβλίο ἐκεῖνο 'ς ἕνα παλαιοπωλεῖο τῆς Ρώμης καί, ὕστερ' ἀπὸ ὀγδονταπέντε χρόνια, νὰ τὸ βρῇ, μὲ τὸ χαρτὶ ἀκόμα μέσα, ὁ κ. Λάσκαρης καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ συμπληρώσῃ τὴν Ἱστορία του καὶ μὲ τὸ πολύτιμο αὐτὸ δοκουμέντο! Κι' ἡ ἄλλη ἐκείνη σύμπτωση, ἡ πρώτη; Ὁ πρόγονος ποὺ χρειάσθηκε ἕνα κομμάτι χαρτὶ γιὰ τὸ «Ὡρολόγι» του καὶ βρῆκε νὰ κόψῃ ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, μὲ τὴν εἴδοποίηση ἴσα-ἴσα τῆς δημοπρασίας, γιὰ νὰ τὸ βρῇ κατόπι καὶ νὰ ὁδηγηθῆ ὁ του 'ς ὅτι ζητοῦσε;... Τέτοιες συμπτώσεις δὲν μᾶς δείχνουν πραγματικῶς πὼς «ἕνας Νοῦς κυβερνᾷ τὸν κόσμο ὡς τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες»; καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ὁ Νοῦς αὐτός, ὁ Παγάθος, θέλησε νὰ ντραμαρίσῃ μὲ τὸν ἐκπληκτικὸ αὐτὸν τρόπο, τὸ ζῆλο καὶ τὴν ἀφοσίωση τοῦ κ. Λάσκαρι σὲ μιὰ καλὴ καὶ χρήσιμη ἐργασία;

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ.' (Συνέχεια)

«Εἶναι καλὰ γιὰ τὴ Ζερμαίν, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ μένα.

«Μάλιστα, ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα, δὲν θὰ μὲ θέλουν πιὰ βέβαια στὸ σπίτι τοῦ κ. Μπεκκάρ. Ἡ Ἐλισσάβετ θὰ τὸ φανέρωσε σ' ὅλους. Κι' ὁ Μωρὶς ὁ ἴδιος ἦταν παρών.

«Θὰ κάμω λοιπὸν κι' ἐγὼ ὅ,τι πρέπει νὰ κάμῃ μιὰ κόρη ἀπὸ τὴν τάξη μου, θὰ παω στὸ πηγάδι. Θὰ δουλέψω στὸ μαῦρο κάρβουνο ποὺ λερώνει τὰ χέρια, τὸ πρόσωπο καὶ τὰ φορέματα...»

Στὰ λόγια αὐτὰ ἡ Διονυσία σταμάτησε. Θυμήθηκε πὼς ἔδλεπε ὡς τώρα ἄλα αὐτὰ τὰ κορίτσια ποὺ δούλεβαν ἐκεῖ κάτω, καὶ τί οἴκτο τῆς ἐπροξένησαν τὴν ἡμέρα ποὺ τὰ εἶδε μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένεια Μπεκκὰρ νὰ καθαρίζουν τὸ κάρβουνο.

Δὲν τὰ εἶχε κοιτάξῃ ποτέ της βέβαια μὲ περιφρόνηση, γιατὶ δὲν ἦταν ὑπερήφανη. Τῆς φαινότανε ὅμως πὼς ἕνας ὁλόκληρος κόσμος τὴν χώριζε ἀπ' αὐτά. Ποτέ της δὲν ἐφανταζότανε πὼς κι' αὐτὴ μιὰ μέρα, ἀπὸ σφάλμα της, θὰ γινότανε σὰν κι' αὐτά.

Διάφορες σκέψεις ἡ μιὰ πιὸ σκληρὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη, περνοῦν ἀπὸ τὸ κεφαλάκι της γιὰ τὴν καινούργια της κατάσταση. Ὅλες αὐτὲς ὅμως τὴν κάνουν περισσότερο ἀκλόνητη στὴν ἀπόφασή της.

Γιατὶ ἡ Διονυσία θεωρεῖ τὸ σφάλμα της σὰν ἕνα ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἐξαλείφονται μόνο μὲ τὴν πιὸ σκληρὴ δοκιμασία· κι' αὐτὴ ἦταν ὁλοπρόθυμη νὰ τὴν ὑποφέρῃ.

Θὰ γινότατε λοιπὸν ἕνα ἀπ' τὰ κορίτσια αὐτὰ μὲ τὴν ὁμοιόμορφη στολὴ ποὺ τσακίζονται στὴς βαρειὲς δουλειὲς τοῦ ἀνθρακωρυχείου. Θὰ ἔφευγε τὸ πρωΐ γιὰ τὴ δουλειά, θὰ στρωνόταν στὸ ἴδιο τραπέζι μὲ τὶς ἄλλες καὶ θὰ γυρνοῦσε σπίτι τὴν ἴδια ὥρα.

Τὸ ἀποφάσισε!

* * *

Ἦταν ἡ ὥρα πέντε τὸ βράδυ.

Ἡ Διονυσία ξεκίνησε γιὰ τὸ ἐργαστήρι τῆς ραπτικῆς, κι' αὐτὸ πῆς Ἑταιρίας, ὅπου τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἐπήγαινε μὲ τὴν Ζερμαὶν κι' ἐμάθαινε ραπτική.

Κάθε φορά, μετὰ τὸ δειλινό, ἡ κυρία Μπεκκὰρ πρόσταζε νὰ ζεύξουν τὸ ἁμαξάκι κι' ὁ γέρω-Βίκτωρ ὁδηγοῦσε τὶς «δυὸ δεσποινίδες» στὸ ἐργαστήρι. Ἔμεναν ἐκεῖ δυὸ ὧρες καὶ γύριζαν ἢ μὲ τ' ἁμάξι ἢ μὲ τὰ πόδια, κατὰ τὸν καιρὸ καὶ κατὰ τὴν ὄρεξή τους.

Μαθήτρια ραπτικῆς. (Σελ. 157 στ. 6)

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη στὸ πηγάδι, ἡ Διονυσία δὲν εἶχε πάει στὸ ἐργαστήρι, οὔτε ὅμως καὶ ἡ Ζερμαίν, γιατὶ αὐτὴ δὲν ἦταν πιὰ στὸ Λάν.

Εἶχε φύγει γιὰ τὸ Παρίσι μὲ τὴ μητέρα της, τὴ θεία της καὶ τὶς ἐξαδέλφες της, δυὸ μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ κατέβασμα στὸ μεταλλεῖο.

Ἡ Διονυσία δὲν τὴν εἶχε ξαναϊδῆ, γιατὶ τὸ ταξίδι σχεδιάσθηκε, ἀποφασίσθηκε κι' ἔγεινε τόσο βιαστικά, ποὺ ἡ κυρία Μπεκκάρ, μὲ τὴ φασαρία τῆς ἑτοιμασίας, δὲν μπόρεσε νὰ στείλῃ τὴν Ζερμαίν νὰ ποχαιρετίσῃ τὴν φιλενάδα της.

Τὴν ἡμέρα μόνο ποὺ ἔφυγαν, ἡ Διονυσία ἔλαβε ἕνα μπιλιετάκι τῆς Ζερμαίν γραμμένο μὲ βία ποὺ ἔλεγε:

«Ἀγαπητή μου Διονυσία,

«Ἡ μαμὰ μὲ παρεκάλεσε νὰ σὲ εἰ-
«δοποιήσω ὅτι φεύγουμε γιὰ τὸ
«Παρίσι. Εἶμαι καταχα-
«ρούμενη. Δὲν ἔχω καιρὸ
«νἀλθω νὰ σ'ἀποχαιρετή-
«σω. Θὰ σοῦ γράψω ἀπὸ
«κεῖ-πέρα.

Σὲ φιλῶ γλυκά
Ἡ φίλη σου
Ζερμαίν»

—«Ἡ μαμὰ μὲ παρεκάλεσε...» Ἡ μητέρα της τὴν παρεκάλεσε, ὄχι μόνη της;.. «Δὲν ἔχω καιρό...» Καὶ δὲν μοῦ ἔλεγε νὰ τρέξω ἐγὼ νὰ τὴν φιλήσω;...«Ἡ φίλη σου» Ἐνῷ ἄλλη φορὰ ἦταν «ἡ καλύτερη σου φίλη, καὶ ἡ τρυφερή, ἡ μοναδική σου φίλη....»

Ἡ Διονυσία ἀναστέναξε.

Ἔμενε λοιπὸν μόνη, ὁλομόναχη, μὲ τὴ λύπη καὶ τὸ βάρος τοῦ σφαλματός της.

Αὐτὰ ὅλα συλλογιζότανε στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε στὸ ἐργαστήρι, ὅταν σκέφθηκε πὼς γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό της, ἔπρεπε σὲ κάποιον νἀναιχθῆ. Ἀλλὰ σὲ ποιόν;

Στὴ μητέρα της; Θὰ τὴν ἐμπόδιζε.

Στὸν ἀδελφό της; Δὲ θὰ τῆς ἦταν καλὸς σύμβουλος.

Δὲν ἐγνώριζε κανένα ποὺ νὰ ἦταν σχετικὸς μὲ τὴν οἰκογένειά της, ἀνάμεσαστὸν κόσμο τῶν ἐργατῶν.

Θυμήθηκε τότε τὴ Λέα, τὸ κορίτσι ποὺ εἶδε νὰ γυαλίζῃ τὸ κάγγελλο τῆς σκάλας ὅταν εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο καὶ ποὺ τὴν εἶχε γειτόνισσα.

Ἦταν ἕνα πολὺ καλο κορίτσι, προσεκτικὸ στὴ δουλειά του, ποὺ ἡ δασκάλισσα τῆς ραπτικῆς στὸ ἐργαστήρι τὸ ἔφερνε πάντα ὡς παράδειγμα.

Ἀπ' αὐτὴν ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ συμβουλὴ ἡ Διονυσία σὲ ὅ,τι τῆς χρειαζότανε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασή της.

* * *

Ἡ Διονυσία προχωροῦσε πάντα. Ὁ δρόμος εἶναι μακρὺς ὡς τὸ ἐργαστήρι καὶ ὅταν ἔφθασε, τὰ κορίτσια εἶχαν ἀρχίσει κι' ὅλα τὴ δουλειά.

Τοὺς φάνηκε παράξενο ποὺ εἶδαν τὴ Διονυσία μοναχή, καὶ ἡ δασκάλισσα τῆς ραπτικῆς ρώτησε γιὰ τὴν ὑγεία τῆς Ζερμαίν.

Ἡ Διονυσία ἀπο ρίθηκε πὼς ἡ Ζερμαὶν ἦταν στὸ Παρίσι καὶ πὼς αὐτὴ δὲ θέλησε νὰ χάσῃ τὸ μάθημά της.

Ἀφοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἐξήγηση. τοποθετήθη ε σὲ μιὰν ἠλεκτρικὴ ραπτομηχανὴ ποὺ εἶχε ἐγκαταστήσει ἡ Ἑταιρία τῶν Ἀνθρακωρυχείων γιὰ τὰ κορίτσια ποὺ δούλευαν στὸ ἐργαστήρι.

Ἡ μηχανὴ αὐτὴ διασκέδαζε πάντα τὶς δυὸ φίλες, ποὺ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ὁδηγοῦν τὸ ἐργόχειρο χωρὶς ἄλλο κόπο.

Σήμερα ὅμως δὲν διασκέδαζε καθόλου ἡ Διονυσία.

Γιατὶ τὸ μυαλό της ἦταν καὶ δούλευε πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸ βελόνι τῆς μηχανῆς.

Βιαζότανε πότε νὰ περάσουν οἱ δυὸ ὧρες γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴ Λέα.

(Ἕκεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Χεύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρ
τα...(Σελ 149, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

Α'

Τὰ πρῶτα χρόνια:
Σὰν χελιδόνι,
Σὰν ἀγγελάκια,
Στὰ λουλουδάκια,
Παιζογελᾶμε,
Χωρὰ σκουπᾶμε

Β'

Τῆς νειάσης χρόνια:
Στὰ κατ-χθόνια
Μᾶς δίχνει ἡ βάρκα,
Μα καὶ σὲ πάρκα
Τουφῆς μᾶς φέρνει,
Μᾶς συνεπαίρνει.

Γ'

Σαράντα χρόνια:
Γιαλήνη αἰώνια,
Μὲς στὴν καρδιά μας'
Γιὰ τὰ παλιά μας
Κάθε φροντίδα
Καὶ κατ' ἐλπίδα.

Δ'

Σιερνά μας χρόνια:
Στὴν κρμη χιόνια,
Παραμυθάκια
Γιὰ τὰ ἐγγονάκια'
Μὰ δὲν κοιμᾶται
Ὁ νοῦς, θυμᾶται.

Ε'

Στὸ τέλος: στρῶμα,
Ὕπνος καὶ χῶμα.

ΗΛΙΟΔΟΥΣΤΟΣ ΨΑΡΟΗΟΥΛΑ

ΑΠ' ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Στὴ γειτονιά μας, κάθε Σάββατο ἀπόγεμα, ποὺ δὲν ἔχουμε σκολειό, μαζευόμαστε ἕνα σωρο μικρὰ παιδιὰ καὶ παίζουμε μπίλιες, νυχάκι. Τὸ θέαμα, ἀπ' το μπαλκόνι μας, εἶναι πολὺ διασκεδαστικό, γι' αὐτὸ συχνὰ παρακολουθῶ τὰ παιχνίδια τους.

Τὸ σημερινὸ ἀπόγεμα, μὲ μεγάλη μου ἐκπληξη παρατηρῶ μονο δυὸ παιδιὰ νὰ παίζουνε. Τὸ ἕν' ἀπ' αὐτὰ εἶναι καλοντυμένο, ἀπ' τὰ πλουσιόπαιδα, μὲ τὴ σκολιλίτσα του γεμάτη μπίλιες. Τὸ ἄλλο, μὲ τὶς λιγοστὲς του μπίλιες, φαίνεται ἀπ' τὴν κατώτερη κοινωνικὴ τάξη, παιδὶ ἐργατη, ντυμένο μὲ ρούχα ἄλλου κι' ἄλλου μπαλωμένα...

Τὸ παιχνίδι ἐξακολουθεῖ μὲ πείσμα. Τὸ πλουσιοπαιδο ὅμως ὅλο χάνει, χάνει. Ἡ τύχη του εἶναι ἀνάποδη σήμερα...Οἱ μπίλιες του λιγοστεύουν ὅλοενα. Εἶναι κατακόκκινο, τὰ μιτια του γυαλίζουνε, μὲ βία κρατεῖ τὰ δάκρυα ποὺ εἶν' ἕτοιμα νὰ τρέξουν...

Τέλος, χάνει καὶ τὶς τελευταῖες του μπίλιες καὶ φεύγει ἀπ' τὸ ἕνα μέρος τοῦ δρόμου, ἐνῶ τὸ ἄλλο παιδὶ ποὺ κέρδισε, φεύγει ἀπ' τἀντιθετο, χαρούμενο καὶ χαμογελῶντας.

Τὸ πλουσιόπαιδο, ἀφοῦ ἀπομακρύνεται ἀρκετά, —τώρα περνάει κάτω ἀπ' τὸ σπίτι μας, —ἀφίνει μιὰ τὰ δάκρυά του ἐλεύθερα νὰ τρέξουν καὶ κλαίει μὲ σιγανοὺς λυγμούς.

Καὶ θυμᾶμαι τί μεγάλη του χαρὰ. Ἄλλοτε σὰν κέρδιζε, ἐτῶ τὸ φτωχοπαιδο καὶ ἔκανε οὔτε ἐκλαιγε οὔτε ἔδειχνε σχεδὸν καθόλου λύπη.

Δὲν σᾶς φαίνεται πῶς ἀκριβῶς τἀντιθετο ἔκρε.ε.ιὰ σημαίνει;.. Κι' ὅμως.π.

ΙΩΝΙΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ὁ οὐρανὸς καθαρός, κανένα σύννεφο δὲν φαίνεται στὸν ὁρίζοντα· μόνο στὸ μέρος τῆς δυτης μεριᾶς λωρίδες κοκκινες σκεπαζουν ἀτιλὰ ἰς τελευταῖες ἀχτιδες τοῦ ἥλιου, ποὺ βασιλεβει πίσω ἀπ' τὸ ἀνεκκηνο βουνό.

Στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ ἀκούγονται φωνές, γέλια, ξεφωνηταί, ἀπ' τοὺς χωρι-ῶ, ποὺ γυρίζουν ἀπ' τὸ χωραφια σερνοντες τα ζῶα των(βοῆδια, ἄλογα,μοῦλαρια κλπ.) ὡς κι' ἕ α κοπάδι γίδια, ποὺ γυρίζει ἀπ' τὴ βοσκη του.

Ὁ ἥλιος ἔχει ὡρυία δύση καὶ τὸ φεγγαρι προβάλλει φωτιζοντας τοὺς σκοτεινιασμένους δρομίσκους τοῦ χωριοῦ.

Οἱ χωρι οἱ τσοχίζουν στὰ σπίτια τοὺ., τᾶ.αι ξεκούρστοι γιὰ τὴ αὐ ιανὴ δουλεια σιὸ χωριὸ ἔπεσε μια ἡσυχία καὶ τίποτε δὲν ἀκούεται, λὲς κι' ἔχει ἐρημωθῆ.

ΑΝΔΣΟΝΟΛΛΗΤΟΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Τῆ; βαρκούλας ἄνεμ ζοῦν,
Δὲς, τα δολλεψκα πανια
Τ' κουπιά της βαθεια σχίζουν
Τῆς θαλασσης τὰ νερα.

Τιποτα δὲν τὴ φοβίζει!
Μὲ νοτια καὶ με βοριὰ
Τρέχει, φεύγει κι' ἀντικρύζει
Πολιτεῖες καὶ χωριά.

Μὰ στὸ τέλος, ποὺ θὰ φτάση
Στο νησακι ποὺ ποθεῖ,
Στὴ χαρὰ της θὰ ξεχασῃ
Τῆς θαλασσης την ὀργή.

ΑΜΑΔΡΥΑΣ

ΜΗΠΩΣ ΣΑΣ ΕΝΟΧΛΩ;

Ὁ κύριος Κ., καθισμένος εἰς τὸ γραφεῖο του, ἐφαινετο πολυ ἀπησχολημένος, ὅταν, γιὰ κακή, του τύχη, ἀνοξεν ἡ πόρτα καὶ εἰσέρχεται ὁ κ. Γ., ὁ ὁποῖος ἐσα κτυλοδεικεῖτο εἰς ὅλην τὴν πόλι γιὰ τὴν μεγάλη του φλυαρια. —Καλημέρα σας κ. Κ., τοῦ λέγει ὁ φλύαρος καὶ ἀμεσως, χωρὶς νὰ περιμείνῃ κἂν ν' ἀντιχαιρετισθῆ, ἀρχισε νὰ λέγῃ γιὰ τον καιρὸ· κατοπι ἔστρεψε τὴν ὁμιλία σεὴν πολιτικὴ, ἔπειτα σιὰ φυσικα φαινομενα κ τ.λ. κ.τ.λ. Ἡ γλῶσσα τον ἔκοβε σὰν ψαλλιδι· δὲν ἄκουγε κανεὶς ἀπὸ τὴν ὁμιλία του παρὰ μόνο ἕνα βουητὸ σὰν ἐκεῖνο ποὺ κάνουν οἱ μέλισσες.

Τέλος, ἐπειδὴ δὲν ἐλάμβανε καμμιαν ἀπαντηση ἀπὸ τον κ.Κ., ἐσταματησε γιὰ νὰ ἐρωτήσῃ:

—Ἀ! συγγνώμην κ. Κ. μήπως σᾶς ἐ.σχλῶ μὲ τὴν ὁμιλία μου;

—Καθόλου μολιστα, γιατὶ δὲν προσεχω στὶς λογους σα., ἀπάντησε ὁ κ. Κ., ὁ ὁποῖος, εἶμαι βεβαιος, περιμενε μια τετοιαν εὐκαιρια για νὰ δωσῃ ἕνα γερο μα υῆμα στὸν φλύαρον ἐκεῖνο, ποὺ ἄλλως τε δὲν τὸν ἐνοχλοῦ.ε γι-ρωιὴ φορα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΝ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Τὰ φύλλα κουνιονται σιγαλα στὴν αὔρα τὴν πρωϊνή, ποὺ ἔχει νεμιωσει τον ἀγέρα με-ριλιες εὐωιες, του ρουνοῦ. Τὸ γερικο πεύκο κατεβάζει τα κλωνοια ὡς εἰς κορυφες τῶν χαμηλότερων δενδρων, σα νὰ τα χαϊδευῃ. Τὰ πουλια-πετουν ἐδῶ καὶ ·εἶ, βγάζουν εἰς πικρες των φωτοὐλε., ποὺ δινουν πιὸ πολὺ χαρὴ σ' αὐτὸ τ' ὡραῖο θεαμα.

Κι' ἄκουει κανεὶς τὴ θάλασσα νὰ φλουριζῃ στὶ ποδια τῶν βαλανιδεῶν, ποὺ οἱ κυμοι του εἶναι τριγυρισμένοι ἀπὸ κισσους καὶ χαμοκλαδια. Μέσα ἀπ' αὐτὰ τα χαμοκλαδια, πρυβαλλουν καπου-καπου τα πρασινα κεφαλακια τοῦ σαΰρες, ποὺ ὅταν εἰς φοβηζουν τὰ βήματα τοῦ διαβάτη, ξανυχῶνονται στ' ἀπεναντι χαμοκλαδα ἢ στοὺ, σκοινοὺς.

Τελος ὁ ἥλιος προβαλλει τὴ λαμπερὴ μορφή ·ου καὶ δίνει ζωὴ του τὴν ὡραιοτητα στο χαριεσμενο αὐτο ἀκρογιαλι..

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Μια φορὰ ἤσαν δυὸ ρολόγια. Τὸ ἕνα ἐδουλευε, μα ἐδείχνανε μπρουστὰ τὸ ἄλλο,χαλασμενο, δεν ἐδουλευε καθολου.

Μιὰ μέρα, τὸ πρῶτο ρολόγι, ποὺ εἶχαν περιφανο λιγάκι,λέγει στο δευτερο:

—Ἐσύ, κακόμοιρο, εἶσαι χαλασμένο κι' ἄχρηστο, γιὰ πεταμα' λοιπον φύγε ἀπ' ἐδῶ!

Καὶ τὸ δευτερο τοῦ ἀπαντᾷ:

—Παραδέχομαι πῶς ἐγὼ εἶμαι γιὰ πετμα, ἑπομενως δὲν κανω οὔ.ε καλο οὔ.ε κακο· ἐσὺ ὅμως, ποὺ γελᾷς τοὺς ἀνθρωπους καὶ εἶσαι ψεῦ.ης;

ΑΟΣΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτος: — Δὲν μοῦ εἶπες, μαμά, πῶς ὁ Χριστος μᾶς βλέπει καὶ στα σκοτεινα.

Ἡ μαμά: — Βεβαιότατα; παιδί μου.

Ὁ Τοτός:—Τότε γιατὶ τοῦ ἀνάβεις κανεῖλι καθε βραδυ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαχρ. Μουσμέ

***

Ὁ δάσκαλος: — Τι παράγει ἡ Ἰσπανία;

Ὁ Νῖκος: —Τὴ γρίπη!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰππότου

202ΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Προκηρύσσεται σήμερον Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λεξεων, πρὸς μεγαλειν χαραν συνδρομητῶν καὶ ἀγορασταων, οἱ ὁποῖοι τὸν θεωροῦν ὡς ἓν' ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους.—Διὰ τους νέους, ἰσου περὶ τινος ἀρκεῖται:

Ἐὰν προσεξετε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σημερι ου μας φυλλοιου, θα ἰδητε ὅτι ἐδω κι' ἐκεῖ ἡ διαφορα μερῆ του κειμενου, εἰς τα μυθιστορηματα, εἰς τα διηγηματα,εἰς τὴν Σελιδα Συνεργασιας καὶ σλεοον εἰς παθε κομματι, ὑπαρχουν κενα διαστηματα, οχι απο λιμους, αλλ' αφιμενα ἐπιτηδες. Κανε κενον διαστημα ἑπρεπε νὰ ἔχῃ μιαν λεξιν, ἡ ὁποία λείπει. Αὐ.αι οἱ ἀκριβεις αἱ λέξεις ποὺ λείπουν, εἶναι αἱ λευκαὶ λέξεις, καὶ ἡ εὕρεσις τον ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πως θὰ τὰς εὕρετε ὅμως;

Ἡ ἔννοια τῆς φρασεως, τὸ ὕφος ἐν γενει του συγγραφεως, τὸ μεγεθος τοῦ κενου διαστηματος, τὸ ὁποιον δειχνει περιπου ποσα στοιχεια εἶχεν ἡ ἀφαιρεθεισα λεξις, θα σᾶς διευκολυνουν. Πανυσμως χρειαζεται καὶ καπυια εὐφυΐα καὶ μαντικη σύναμις σια νὰ φτασετε εἰς το εὐχαριστον ἀποτελεσμα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λειπουν ἐν ὅλῳ δώδεκα λεξεις. Οἱ διαγωνιζομενοι πρέπει νὰ τὰς εὕρουν καὶ νὰ μου τὰς στειλουν γραμμένας εἰς φυλλον κοινου χαρτου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ὑπαρχῃ τίποτε ἄλλο πλὴν τῆς ἀπαντήσεως, διατυπωμένης ὡς ἑξῆς:

«Ἀπαντησις εἰς τον 202ον Διαγωνισμὸν τῶν Λευκων Λεξεων τοῦ 20ου φυλ. τῆς Διαπλασεως ὑπὸ... (ἐδῶ τὸνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον, ἂν ἔχῃ).

1. Εἰς τὴν σελιδα δεῖνα, στὴν δεῖνα («Τὸ Παιδι της Μουρῆς Μασκας») λείπει ἡ λέξις ἀρετή.

2. Εἰς τὴν σελιδα δεῖνα,στὴν δεῖνα («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ») λειπει ἡ λέξις κακία.

Καὶ οὕτω καθεξῆς.»

Ἐννοεῖται, ὅτι ἑκαστος θὰ σημειωσῃ ὅσας λέξεις εὕρῃ. Δὲν εἶναι ὀλιμοῦ ἀνάγκη, νὰ εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς ὀώδεκα,οια νὰ στειλῃ τὴν λυσιν.

Θὰ βραβευθῆ μὲ Πρῶτον Βραβεῖον ὁποιος μα-τεύσῃ ὀρθῶς τὰς περισσοτέρας ἀπὸ τας ωωδεκα λευκας λεξεις αὐτοῦ του φυλλαδίου. Ἐὰν τὸν ἰσον ἀνώτερον ἀριθμὸν τύχῃ νὰ ἔχουν πολλοί, τότε τὸ βραβεῖον θ' ἀπονεμηθῆ δια κλήρου εἰς ἕνα, τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιευθῆ καὶ ἡ εἰκων. Θὰ δοθουν ἐπισης Δεύτερον καὶ Τρίτον Βραβεῖον εἰς τοὺς ἀτεσως μετὰ τὸν πρῶτον ἔχοντας τας περισσοτέρας ἀκριβεῖς λέξεις. Εἶνε δὲ τα βραβεῖα τ' ἀπονεμομενα εἰς τοὺς Μεγαλους Διαγωνισμοὺς, ἤτοι βιβλία ἐκ τῶν ἐκδοθέντων ὑπὸ τῆς Διαπλασεως, ἀξίας τριῶν, ὀυο καὶ μιᾶς δραχμῆς κατ' ἐκλογὴν

τῶν βραβευομένων (ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. στ'.)

Δικαίωμα συμμετοχῆς δωρεάν ἔχουν ὅλοι οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1922, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 60* (εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον), οἱ ἄνευ ψευδωνυμου συνδρομηταὶ καὶ τιδέλφια των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ *δραχμῆς* οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί. Ἱ ἀπαντήσεις δεκται μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 10 Απριλίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερόνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἤτοι τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς,ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀνόμη ὡς σήμερα μοῦ ἔρχονται πασχαλινὲς κάρτες «ἐ τὶς εὐχὲς τῶν καλῶν μου παιδιῶν. Πόσες ἄλυδα φέτος, καὶ τί ὡμορφες! Ἐδχαριστῶ ὅλους καὶ ὅλες. Καὶ τοῦ χρόνου.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐπειδὴ ἔχουν ὀσσωρευθῆ πάρα πολλὰ ἐγκεκριμμένα κομμάτια· ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου θὰ ἔχετε ἀρκετὴ ἐπασχόληση μὲ τὴ σειρὰ τῶν νέων Διαγωνισμῶν ποὺ θὰ ἐξακολουθήσουν ὅλο τὸ καλοκαίρι· δηλῶ ὅτι, μέχρι νεωτέρας δηλώσεως, δὲν δέχομαι κομμάτια διὰ τὴν Σ.Σ.Σ παρὰ μόνον ἀπὸ ψευδωνυμοθύρους ποὺ θὰ ἐστελναν γιὰ πρώτη φτοὺς φορά. Ὅσα κομμάτια λάβω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὕστερ' ἀπὸ τὴ δήλωση αὐτή, οὔτε κἂν θὰ τὰ διαβάσω.

«Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ»

Σὲ λίγες ἡμέρες θὰ λαβετε μιὰ ἀγγελία τοῦ «Κακοῦ Δρόμου», τοῦ νέου βιβλίου σ·ὴ σειρὰ τῶν «Ἀπάντων» τ.ῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαιδωνος). Εἶναι μια πολυτελεστάτη, πρωτοφανὴς γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἔκδοσις, καλλιτεχνικὴ. εἰκονογραφημένη μὲ εἰκοσι-κομψότατα σκίτσα τοῦ κ. Α' Βιττη. Θ' γίνουν καὶ ὀλίγα ἀντίτυπα σὲ ὀλλανδικὸ χαρτί, χρυσοδεμένα, γιὰ τοὺς βιβλιοφίλους.

Πρῶτα πρῶτα παιδιά μου, μιὰ μεγάλη λύπη· Ἡ καλή, ἡ παλιὰ πολυαγαπημένη μας φίλη *Ἀγγελική Θ. Μαμῆ*, τόσο γνωστὴ στὸν κύκλο μας μὲ τὸ ἰδιόνυμο *Συλβία*, καὶ κατόπι *Συλβία Καρμῆ*, πέθανε στὴν Κεφαλληνία, ὅπου ἦταν δασκάλισσα. Πολλὰ καὶ μεγάλα προτερήματα ἐκοσμοῦσαν τὴν ἀτυχη *Συλβία*. Ὅλοι θυμοῦνται τὰ ὡμορφα κι' ἐξυπνότατα ἐκεῖνα σατυρικά της ποὺ δημοσιεύθηκαν κατὰ καιροὺς στὴ Σελίδα μας· Μαθαίνω δὲ πῶς ἀφίνει πολλὰ ἀνέκδοτα. ποῖα καὶ στίχους, ποὺ ἴσως κάποτε δημοσιευθοῦν. Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου στὴ βαρυπενθῆ οἰκογένεια.

Ὅ, τὶ τέλος τοῦ κόσμου θὰ εἶναι ἔτοιμος κι' ὁ Β' τόμος τῆς «Ποιητικῆς Τέχνης» τοῦ Ὀρατίου, ποὺ θὰ περιέχει τὰς Ἐπιστολὰς πρὸς τὸν Αὔγουστο, τὸν Ἐκατοντατηρικὸ Ὕμνο (Carmen Secuirale καὶ πλῆθος σημειώσεις γιὰ τὴ ρωμαϊκὴ ζωὴ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Θὰ στοιχίζῃ τὸ ἰσο,ὁ δραχμὰς Κι' ὅσοι ἐπῆραν τὸν Α' τόμο, πρέπει νὰ πάρουν καὶ τὸν Β', γιὰ νὰ ἔχουν ἄρτιο τὸ λαμπρο αὐτὸ βιβλίο τῆς δ. Μ. Γιαννοπούλου, γιὰ τὸ ὁποῖο πολὺς ἔγι·ε λόγος στὶς ἐφημερίδες, στὰ περιοδικά, καθὼς καὶ στὸ Πα·ε.πιστήμιο

Πολύβιε, δὲν διαβάζει: λοιπὸν τὴ Σελίδα; Καὶ δὲν εἶδες ὅτι τὸ «Οἱ ποντικοὶ κι·ὴ κόρη τους»δημοσιεύθη·ε πρὸ πολλοῦ κατὰ μετάφραση τοῦ Θαλασσοπουλιοῦ; Παρατηρῶ, ὅτι πολλοὶ μοῦ στέλνουν μεταφρασμένα κομμάτια ποὺ ἔχουν ξαναμπῆ. Νὰ παρακολουθῆτε καὶ.. νὰ θυμᾶστε, γιὰ νὰ μὴ χάνετε τὸν κόπο σας.

Ἡ δ. Φύλια Χατζηδάκι, ποὺ ἔχει Δανίδα μητέρα καὶ ἔξοχα τέλεια τὰ Δανικά,—τὸ εἶδ·ατε κι' ἀπὸ τὴ μετάφραση τοῦ θαυμασίου ἐκείνου δανικοῦ παραμυθιοῦ «Ὁ ζητιάνος κι' ὁ Χοῖρος»,. ἔλαβε τὴν τιμὴ νὰ γνωρίσῃ τὸν μεγάλο Δανὸ φιλόλογο Γεώργιο Μπράντες, ποὺ ἔμεινε τελευταῖα ἕνα μῆνα στὰς Ἀθήνας. Ἔκπληκτος νὰ τὴν ἀκούῃ νὰ μιλῆ ἔτσι ὡραῖα τὰ Δανικά, ὁ κ. Μπράντες τῆς εἶπε: «—Μὰ δὲν σὲ ξεχωρίζει κανεὶς ἀπὸ Δανίδα!» Κι' ἡ δ. Χατζηδάκι τοῦ ἀποκρίθηκε ἐδῶς: «Κι' ὅμως εἶμαι Ἑλληνίδα!» Πολὺ ὡραῖα! Ἂν ὅλοι τοῦ ἀπαντοῦραν ἔτσι, ὁ κ. Μπράντες, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ποὺ τοῦ ἔκαμε τόσες τιμές, θὰ δὲν μᾶς κατηγοροῦσε—καθὼς εἶδα στὶς ἐφημερίδες—ὡς ξενομανεῖς...

Ρίτα. Ἔχω στὰ χέρια μου καὶ τὸ ἀπὸ 28 Μαρτίου χαριτωμένο γραμματάκι σου μὲ τὰ ἐξοπνότατα σκίτσα. Ἀλλὰ στὰ παράπονά σου δὲν ἀπαντῶ, γιατὶ ἔλαβες πρὸ πολλοῦ τὴ δικαία ἱκανοποίηση "Ἄλλως τε, κατὼς μοῦ γράφεις. ἐσὺ δὲν θυμώνεις γιὰ μιὰ ἀγανοπορία τῆς «Διαπλάσεω», γιατὶ ἔρεις τὶς ἀσχολίες καὶ τὶς σκοτοῦρες τῆς καὶ... τὴν ἀγάπη ποὺ σᾶς ἔχει.

Κερασοβόλον Βλέμμα, ὅσο ἐπίκαιρο, ὅσο ὡ.ορφο καὶ τάταν, μποροῦσε νὰ ἐγκριθῆ τόσο ἐκτε·ὲς κομμάτι; Θὰ ἔπιανε ἀπόνω ἀπὸ στήλη. Μὴν ματαιοπονεῖτε νο μοῦ στέλνετε κομμάτια μεγαλύτερα ἀπὸ μισὴ στήλη καὶ προπαντων μη μοῦ ζητεῖτε γρή·ορη δημοσίευση· ἀν ἐξαρτα·αι ἀπὸ μένα· Ἔλαβα κι' ἄλλα δυο γράμματά σου.

Ἡ *Πούλια* μοῦ γράφει, ὅτι ἀφότου ἔγεινε συνδρομητριά μου, ἔγεινε καὶ τόσο πιὸ καλή, ὥστε νὰ βλέπαι καὶ ἡ μαμά της καὶ τὴν παρνει παντοῦ ὅπου πηγαίνει. Ἔτσι τὴ πῆρε καὶ στὸ «Τριανταφυλλένιο Τσαΐ» τοῦ Λυκείου, ποὺ τὶ ὡραῖα ποὺ τὸ περιγράφει. Χίλια πάρα πολύ.

Κι' ἐδῶ ἔχουμε ἀρκετὴ γρίππη, *Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακίων*, ἄλλα ἐλατρᾶς εὐτυχῶς μοιάζῃς Φαίνεται δὲ ὅτι ἔκαμε πάλι τὴν ἐπισκεψή της, παντοῦ Σᾶς συνιστῶ νὰ φυλαγεσθε στὴν ἀνάρρωση,γιατὶ ἀφίνει ἔχνη. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅ.α μοῦ γράφεις καὶ χαίρω γιὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας «Τιμημένη Κρήτη».

Ρόδοε Κλεισάκη καὶ Συν-ρορία, δὲν δημοσιεύω τὴν Ἀγγελία σας, ὄχι μόνο γιατὶ δὲν συνοδεύετο ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, ἀλλὰ καὶ γιατὶ δὲν ἐγκρίνω τὴν ἔκδοσή περιοδικοῦ μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Διάπλασις τῶν Νέων». Δὲν εἴχατε κανένα δικαίωμα νὰ πάρετε τὸν τίτλο μου καὶ ἂν τὸ ἔκανε κανένας μεγάλος, θὰ τὸν πήγαινα στὸ δικαστήριο. Ἀλλὰ νὰ·ι σιὲς, θὰ θὰ ξέρατε ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται Σᾶς συνιστῶ λοιπὸν νὰ βρῆτε τίτλο· δικό σας.

Εὐχαριστῶ τοὺς ἐν Λευκάδι φίλους μου Γουρζῆν, Κατηφόρην, Τριανταφύλλου καὶ λοιπούς, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν ἐκεῖ τὸν Σύλλογον «Σαπφὼ» πρὸς διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Θὰ ἐγγράφουν δι' ἐξόδων τοῦ Συλλόγου καὶ δυο τοὐλάχιστον ἔπορα παιδιὰ τὸν χρόνον. Πολὺ καλὴ ἰδέα.

Ἔχεις δίκιο. *Νιόβη*, νὰ σοῦ ἀρέσουν τὰ μυθιστορήματα ποὺ τελειώνουν καλὰ καὶ ἔννοια σου, γιατὶ καλὰ θὰ τελειώσῃ κι' ἡ «Διονυσία».. Δὲν ξέρω τί ἐννοῖς μὲ τὰ «φιλολογικὰ σαλόνια». Τοὺς Μικροὺς Συλλόγους ἴσως; Ἀλλὰ τοὺς ἀκοποὺς τῶν τοὺ; ξέρεις Ὁ κυρώσε ρος εἶναι ἡ διάδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸ ξεπάθωμα.

Χίλια, *Κανάγια*, ποὺ ἔλαβες ἐπιτέλους καιρὸ νὰ καθήσῃς καὶ σὺ σὰν ἄνθρωπος» καὶ νὰ μοῦ γράψῃς δυὸ λόγια». Γράφε μου ἐλεύθερα.

Καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα, *Γεώργιε Βουρ.*,ν εὐχαρίστησε πολύ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ, πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα λὲς καὶ κάνεις γιὰ μένα. Λυπήθηκα πολὺ γιὰ τὸ καινουργιο δυστύχημα τοῦ *Γ. Χ.* καὶ περμένω νὰ μου γράψῃ.

Οἱ Ἀδελφοὶ Κασιγόνη, παλιοί μου φίλοι, βιβλιοπῶλαι σήμερα στὴν Ἀλεξανδρεια. (Ταχ Κιβ. 1891) ἐκδίδουν καὶ αὐτοὶ κάθε μῆνα «Βιβλιογραφικὸν Δελτίον», στελλόμενον δωρεὰν τῇ αἰτήσει, καὶ περιέχον ὅλα τὰ νέα ἑλληνικὰ βιβλία τοῦ μηνός. Σᾶς τὸ συνιστῶ

Ὡραία Ἐπιστολὴ μοῦ ἔσταλεν αὐτὴν τὴν ἑβδομαδα κι' οἱ ἑξῆς: *Μελαχροινὴ Μουσμέ*, *Ἄρατος* (ποὺ εἶνε τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράφῃ), *Κοκώ*, *Περουζέ*, *Μάγισσα τῶν Ἄστρων*. *Καρυᾶτις*, *Φέρελπις*, *Δωδωναία* (μὲ τὴν Πωταπριλιά), *Πινάτζης Τζούλιος*,*Βιατρίκη*, *Ἀσσαράτ*, *Τσιγγάνα*, *Φουστανέλλα τοῦ 21*. *Τριανταφυλλένια*, *Ἰωνικὸς Οὐρανός*, *Μελαχροινὴ Σαμωτοπούλα ἡ Φιλομαθὴς* καὶ *Δακρυπότιστος Ζωή* (ποὺ τῇ εὖχ μαι περασ·ικε) —"Βλετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω θερμότατα γιὰ ἐξοπαθώματα τοὺς καλοὺς μου φίλους καὶ φίλες: τὴν πολιὰ μου *Τρελλὴ* "Ἀτσιγγανα, ποὺ ἂν καὶ παρτρεμένη τώρα, μὲ θυμᾶται, μοῦ γράφει τόσο ὡραῖα πράγματα καὶ ξεπαθώνει (πολλὰ χαιρετίσματα κι' ἀπὸ τὸν κ Φ.) τὴν *Τριανταφυλλένια* (ποὺ γιὰ τὰ·ι.α θὰ τῆς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο·ι·ὶ τὸ *Ἄνθος Φιλύρας* (γιατὶ Φιλύρα μόνο εἶναι ἄλλος ἡ τὸ *Ἐλεύθερο Πουλί*, τὸν *Ὑπερηφανὸ Ἕλληνα*, τὸ *Βιθυνὸ Γεράκι* καὶ τοὺς Συλλόγους Σάμου καὶ Κρήτης.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Δόξην τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «*Νύχτα Μαΐου*» κτλ.—«Μία ἀνόητος ἐρώτησις». —"Ρα μαργαριτάρι». —«Ναρεβρασται κολοκύθια». —«Ἡ χαμένη πεντάρα» —«Σὰν ἀναμνήσεις». —«Θέλλα»κτλ.—«Δεκαυρεις». —«Μία ἐπιστολή» — «Στὴ γέφυρα τοῦ ἐλπορισῦ». —«Ἡ μαντζουρίνα» κτλ. —«Σπέψεις»—«Καρυᾶτις»κτλ.—«Τ' ἀκμισμένη Νύχτα». —«Ρεμβασμοί».—«Μία μικρὴ βοήθεια» κτλ. — «Ἀνέκδοτον τοῦ Μ. Ναπολέοντος» —«Ὁ κρίνος» κτλ. —«Τρεῖς πόδες κάνουν μιὰ γυφτιὰ». —«Ἀφνί»—«Ἀνάτασις»κτλ. —Ὁ εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ ζωή τοῦ.,—«Ἀπὸ τὰ τραγικὰ θύματα». —«Κακὸν ἀντὶ καλοῦ.»—«Εὐθυμη κφμωδία» κτλ —«Ἀπὸ τὸ Λεύκωμά μου» —«Φθινόπωρον» κτλ.—"Ἀπὸ τὰ Φαιδρά.—Π Ἱνεθματα.

Κριτικὴ τῶν Σελίδων τοῦ 18ου καὶ 19ου φύλλου: "Ἀπὸ τὰ ποιήματα τὰ πρῶτης, ἡ «Γλυκεῖα Βραδυά» εἶναι μέτριο μὰ δὲν τὸ διόρθωσα καθόλου· πιὸ ὡμορφο ἦ «Βρύση» μὰ τὸ διόρθωσα ἐδῶ κι' ἐκεῖ —«Ἡ χαμένη περιουσία». Τέλεια παιδικὸ διηγηματάκι, φυσικό, νόστιμο, ἀφελέστατα γραμμένο. Τὸ ἴδιο κι' ὁ «Μπάτσος», παράξενο κι' ἀληθινό. —«Τὸ Σαλόνι μας». "Ἀρτεστὴ ἐξυπνάδα.-Ἀπὸτὰ ποιήματαἡ δεύτερη κοινὸ ἡ«Ἀνοιξη», ὄχι ὅμως ἐντελῶς ἄτεχνο· πολὺ ὡραῖο,καὶ ὡς θέμα καὶ ὡς μετάφρασις, τὸ «Καρὶ καὶ τὸ Φανάρι».Στὸν τελευταῖο στίχο τὸ πλεονάζοντὲκεῖνο ἡ εἶναι τυπογραφικὸ λάθος

Δευκὸ Ἀραπάκι—ἡ Κοκὼ μὲ Δοξασμένο Κρητικόπουλο, Γενναῖο Κρητικάκι, Τσιγγάνιν, Φιλέρημον.—ἡ Σπανιόλα μὲ Μεγάλην Ἑλλάδα, Ἰνές, Καμέλιαν, Ἀνεμώνην, Ἄκα θωλλίδα, Φούξιαν, Βαρωνίδα, Τσιγγάνιν—ἡ Ἀμερικανίδα μὲ Ἡλέκτραν, Διδυμαίαν, Κατεργαραύλαν, Ἰόβην, Ρίταν, Ἀεροναύτην, Ἐλαθὸ Πριγκηπόπουλο, Θαλασσοπούλι, Ἀγρίμι, Φιφήν, Χωριατοπούλαν, Φοινικιάν, Νεῖλον, Ἀγιοναυπλίτην, Τρελλὸ Ναυτόπουλο· ἡ Ρίτα μὲ Μαρτζελίναν, Μπιζοῦ, Ζόζιαν, Λούναν, Νύμφην τοῦ Δάσους, Ἰνές, Μαυρούκαν, Ἱππόλυτον, Φιλύραν, Τρελλὴν Χορεύτριαν, Ἀμυδρὰν Λάμψιν, καὶ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα Κυκλάδων — ὁ Ἰωνικὸς Οὐρανὸς μὲ Γρηγόριον τὸν Ε', Ἱέραιαν τοῦ Πόνου, Ὑπαναστάτην, Φοῦριον, Τριανταφυλλένιαν, Ἰνές, Φιλύραν, Νόβην, Καμέλιαν, Ρίταν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Εὔξεινον Πόντον* (κι' ἐγὼ λυπήθηκα, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω; διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. στέλνω ὐν *ἔργα μόνο δικά σας*· εἴτε στὸ μπερούλλο τοῦ ἀδελφοῦ σου βρῆ ἐς ἐκεῖνο τὸ ποίημα, εἴτε θυμήθηκες τοὺς γρεῖς σου, αὐτὰ εἶναι ἀδιάφορα γιὰ κεῖνον ποὺ βλέπει ὅτι δὲν εἶναι δικό σου καὶ τὸ καταγγέλλει· νὶ ἐγὼ χρωστοῦσα νὰ τὸ πῶ καὶ γιὰ σένα, νὰ μὴν τὸ ξενακάνης, καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.) *Σ ραν Λέξ* (ἡ φάρτα αὐτὴ ἔχει παιχθῆ πρὸ πολλοῦ στῆς Κυβέλης· ἀλλὰ πῶς δὲν ξέρεις ὅτι τώρα ὑπάρχει νόμος περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας καὶ σύμβασις μὲ ὅλα τὰ ξένα Κράτη; τώρα, γιὰ νὰ μεταφράσῃ κανεὶς ἔργο χωρὶς ἄδειο πρέπει νὰ ἔχουν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν πρώτη του ἔκδοση.) *Ρεναῖον* (τὸ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πάρα πολύ.) *Ὑπερήφανον Ἔλληνα* (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, καθὼς καὶ τὸν Σύλλογό σας· ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη.) *Κρητικὸν Πέλαγος* (ἄν δὲν εἶδες διόλου τὸ ψευδώνυμό σου, σημαίνει ὅτι ἡ ἀπάντησίς σου δὲν ἐλήφθη πρὸς τὸ παρόν, φωτογραφικὸν διαγωνισμὸν δὲν θὰ κάμω· ναί, οἱ ραμμένοι τόμοι μου ἔχουν κι' ἐξώφυλλον χονδρὸν χρωματιστόν· εἶναι σὰν βιβλία) *Ἀροκάριαν* (ὄχι. δὲν εἶναι ἡ Μ. Ε. αὐτή· τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένο·) *Βοσκοπούλαν* τοῦ *Αἴνου* (ἄργησα νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατὶ ἄργησε νὰ φθάσῃ ἡ ἐπιταγή· φραῖα καὶ τὰ δύο γραμματά σου·) *Μικρὰν Γόησσαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ περιμένω·) *Ἄτυχον* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.) *Ἄσπρη Γάτα* (σ' ἐνέγραψα μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση κι' ἐλπίζω νὰ διακριθῇς·) *Μάκην Σ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὴ θεία σου, τὴν παλιά μου φίλη.) *Δαφν Στρατηλάτην* (ἔχει καλῶς περιμένω·) *Ε. Μπορ.* (εὐχαριστῶ πολύ, καὶ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Ἀλέξ Γ. Σοφ.* (ἔχει καλῶς·) *Σπανιόλαν* (σὲ δέχομαι μὲ μεγάλη χαρά· ἔστειλα γράφε μου·) *Ρ. γολέττον* (εὐχαριστῶ περιμένω.) *Παῦλον Μελᾶν* (ἔχει καλῶς·) *Ἰωνικὴν Αὔραν* (ἔστειλα· μπορεῖς εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον μὲ πεντάλεπτον γραμματόσημον·) *Νιόβην* (ναί, γράφε μου ὅσα συχνὰ καὶ πάντα ἐγὼ θὰ σοῦ ἀπαντῶ, ἔστω καὶ μὲ ὀλίγα λόγια·) *Ἀφελῆ Κυπριοπούλαν* (ἐπιταγὴ δρ. 10 ἐλήφθη κι' ἐπιστάθης·) *Φοῖβον Α. Γ.* (τὸ ἔλαβα κι εὐχαριστῶ πολύ· σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φ., ποὺ τοῦ ἔδωσα τὸ ἕνα·) *Κόνδα Α. Γ.* (ναί, αὐτὸ εἶναι, τὸ βλέπεις·) *Ἤρωα τῆς Γραβιᾶς* (πῶ, πῶ, πόσους γέλασες·) *Νέον Ὅμηρον* (ἔ εἰ καλῶς·) *Φιλέρημον* (συνεμορφώθην.) *Βάγνερ* (οἱ Ἔπαινοι δὲν ἔχουν ἀποιβήν·) *Παπαρούνα* τοῦ *Ἀγροῦ* (καλὸ τὰ ξείδι·) *Νέδωνα, Ζαν Ζερβ, Ἐλεύθερον Σπυρωάτον, Μακεδονικὸν Ἰδεώδες, Τρελλὴν Χορεύτριαν* κτλ. κτλ.

Κατεργαρούλαν Μελαγχρ. Σαμωτοπ., Ἀυπημένον, Δαβάτην, Χρῆστον Παπᾶν, Δοξασμ. Κρητικόπου ο, Ὄνειρο τῆς Κύπρου (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 *Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 2000οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

281. *Λεξίγριφος.*

Ἕνα σύμφωνον ἂν πάρῃς
Καὶ μιὰ νῆσο Ἑλληνική,
Νὰ αὐτὰ τὰ δυὸ θὰ κάμῃ;
Κάποια πόλη Γαλλική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργάρη

282. *Στοιχειόγριφος.*

Ὅπως εἶμαι, ἐγὼ γεμίζω
Ὅπου βρίσκω τὸ κενό·
Ἄ θρωπος θὰ γίνω ἀμέσως
Μ' ἕ α γράμμα στὸ λαιμό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τοῦ Γέλωτος

283. *Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογείφου*

Βασιλοπούλα, στοῦ φρικτοῦ
Τοῦ τάρου τὴν ἀγκάλη,
Μαζὶ μὲ τόσες μου ἀδελφές.
Αἰώνια βασανίζομαι...
Μὰ ἡ κεφαλή μου κόβεται,
Μοῦ β ζουνε μιὰν ἄλλη.
Ἀπ' τὶς κινήσεις τὶς πολλὲς
Ἀλλοιώτικα τὸν ζομαι
Καὶ—τί χαρὰ μεγάλη!
Μεταμορφοῦμαι στὸ λεπτὸ
Σ ἕνα μεγάλο ποταμό.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως

284. *Αἴνιγμα.*

Μάντις προφήτης
τ' ἀρσενικό μου·
Βγυνὸ τῆς Κρήτης
τὸ θηλυκό μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμ. Κρητικόπουλο

285. *Δίζυγον.*

* * * * * * Ὁριζοντίως, ἄ ω
* * ποταμὸς τῆς Ρωσσίας· κάτω, ἀριθμητικὸν ἐπίθετον· κα-
* * * * θέτως, κατὰ σειρὰν
* * * * ἐξ τριστερῶν: πτη-
* * νόν ἐθνομάρτυς, οὐρανίων σῶμα, πόλις τῆς Ἰαπωνίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξασμ. Ἑλλάδος

286. *Ἀστήρ.*

* * * Ὁριζοντίως ἀρχαῖος Θεός· καθέτως Αὐ-
* * * * τοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου. Διαγωνίως φυτόν
* * * * ὑδρόβιον καὶ ὄνομα γυ-
* * * * ναικεῖον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενητ. Ἠπειρωτάκι.

287. *Κρυπτογραφικόν.*

1 2 3 4 5 6 7 8 = Νῆσος.
2 5 6 7 8 = Φυτικόν.
3 4 3 5 7 8 = Πτηνόν.
4 2 8 = Μυθολογικόν.
5 2 7 4 8 2 = Πόλις.
6 2 8 7 8 = Νῆσος.
7 1 7 5 = Ἀέριον.
8 4 3 7 5 = Κακοπ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐανθίας Τσαπαλήρα

288–292. *Μαγικὸν Γράμμα.*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις.

δίσος, αὔτη, τόπος, δόλος, Σῦρος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παιδὶ τ. Μέλλοντος

293. *Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων.*

Τ' ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν θεάν.

ὑλικός, ψυχρός, νίκη, βορρᾶς, ζῆλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελ. Ἑλλάδος

294. *Ἐλλιποσύμφωνον.*

ου-κι-αση ηα-ρωσο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσιγγάνας

295. *Γρῖφος.*

ητο
(Ο—ν)σὲ θέλω! ητο 7,30
ντ' 8'50'
ητο ητο 9,20'
ὡς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰουλίας Ἀργυρίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

296 *Enigme.*

Voyelles trois
Pas de consonne;
Mais sans moi
Ne vit personne!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυγκός

Παρόραμα: Ἡ δευτέρα λέξις, εἰς τὸ Pêle-Mêle τοῦ προηγουμένου φύλλου εἶναι ὅπως κτλ. ἡ πρώτη sans.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 51-52

766. Γ λ ξ ε ξ ε ὶ δι (γάλα. ἐὐδι.) 767 Λάκων ἄκων. — 768. Ἀρέα-Ἀσία.—769. Ὁ ἄλοτος, ἡ Ἄρτα.

770.
Α Θ Ω Σ
Θ Η Ρ Α
Ω Ρ Ο Σ
Σ Α Σ Α

771—775. Διὰ τοῦ Ρ. *ραφὴ ὄρος κοῖμα. ἄρτος. Κόῳν.* —776 Ἴστρος Τ ὼ = ὕ + (Πανηθήναια—Αθηναία =) Πάν + (Δανία—Δάν = ἴ = ΙΣ ΑΝΙΑ —777. ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑ (ΣΑχάρα ΑΑΐος. ΜΑΝδύας, ΔΡΑκων.) — 778. Ματαιότης ματαιοτῆ σιν τὰ πάντα ματαιότης.—779. *Ἐπίστευσα δι' ὁ ἐλάλησα* (ἐπ' εἰς τεφ σα δι' ο-λαλ εἰς α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 16 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 16 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' — 212)

Ἀν ἀλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα ἀπὸ Διαπλάσεως. ΚΛΕΥΘΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

(ΚΒ' — 213)

ἀνθὲ Βιολιστή, κάμαις λάθος, — γιὰ κα ὲ α σάϊ δὲν νελάστηκα. *Τρελλὴ Χορεύτρια*

(ΚΒ' — 214)

Ὁ *Κόπανος* ζητεῖ ἀνταποκριτὴν ἐν Ἀθήναις πρόθυμον νὰ ἐκτελῇ παραγγελίας του, ὑποχρεωμένου καὶ αὐτοῦ νὰ τῷ προτείνῃ τὴν αὐτὴν ἐκδούλευσιν. Ὁ δεχόμενος ἄς γράψῃ πρὸς τὸν Δημήτριον Λαπαδίτην, ὁδὸς Μεζγαλᾶ Ἀλῶν 2), Βουνοβ (Σμύρνης)

(ΚΒ' — 215)

Ρίτα, νομίζω πὼ ἔφτανε ἡ παρηγορία. Μὲ συγχωρεῖς; Περιμένω ἀνυπόμονα τὴ σωτηρία. Εὐχαριστῶ. *Βεατρίκη*

(ΚΒ' — 216)

Πρίγκηψ Ζιλά, *Κυανόλευκο Λάβαρο, Ἰνές*, στὴ γιορτὴ σας τὶς καλύτερες εὐχές μου. — *Πολύβιος*

(ΚΒ' — 217)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ πρώτου πρωτοτύπου Διαγωνισμοῦ τῆς ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ. *Βραβεῖον Α'*: Δ. Τσιαντάκης. *Βραβεῖον Β'*: Σοφία Κληρονόμου *Βραβεῖον Γ'*: Ρίτα. *Ἔπαινος Α'*: Ἡ Ἀνθος, Κορδέλια Φωτη, Μ. Πιτσιάντη, *Ἔπαινος Β'*: Ἰωάν. Κ. Μπαλιγκι, Ἀσ. Μπότση. *Ἔπαινος Γ'*: Πιταγ. Δημακάκο. *Ἰσότιμος Α' βραβεῖον*: Ἀστραπελέ ι. *Ἰσότιμος Β'*: Νινα Δ. ιτ.

ΤΑ ΛΩΡΑ

Τὸ *Α' Βραβεῖον* κερδίζει μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὴν Διάπλασιν. Τὸ *Β' Βραβεῖον* τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος τοῦ Γεωργίου Δρόσινη. Τὸ *Γ' Βραβεῖον*: «Μακεδονικαὶ Ραψῳδίαι τοῦ Ἀγγέλου Τανάγρα. Ἐπιμείνωθῆτε διὰ τὸν Β' Διαγωνισμὸν καὶ τὰ δῶρα σας. — *Ὁ Ἀρχηγός*: ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ *Οἱ Σύντροφοι*: ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ, ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.

(ΚΒ' — 218)

Εἰ ἐρχόμενος εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ περιοδικοῦ χαιρετῶ ἀπαξ τὴν ἡμέρα. *Κόκκινος Κρίνος*

(ΚΒ' — 219)

Γιὰ τὸ ὡραῖο σ. ρ τῆς *Νύμφης τοῦ Δάσους* μερικὰ εὐχαριστῶ. Ἀνταλλάσσετε Μ. Μ.. *Μελαψὸ Σκαλωτάκι, Κυπριώτικο Δουλούδι, Αἰθερία, Ματωμένη Δόξα, Ἀορίγκόπτ*, Μαρία Πετριδου, *Μαυρούκα, Νεῖλε, Σμυρνιοτοπούλας, Σεβρνιωτοπούλα*; Μέτον Διαπλάσεως; — *Ὄνειροπόλος Κύπρου*

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Θέατρον, Τόμος Β' . . . δρ. 8 —(60)
Θέατρον Τόμος Γ' . . . » 8.—(60)
Ὁ Κόκκινος Βράχος. . . » 6.—(60)
Ἡ Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ Δύο Τόμοι » 14.—(1 10)
Ὁ Πόλεμος . . . . . » 7.—(60)
Πετριὲς στὸν Ἥλιο. . . » 5.—(50)
Φοιτηταί . . . . . » 5.—(50)
Τὸ Ζακύνθινὸ Μαντήλι » 5.—(50)
Μητρυιά . . . . . » 3.—(40)
Ἀφροδίτη . . . . . » 8.—(60)
Λάσυρα . . . . . » 7.—(60)
Ἡ Κωμωδία τοῦ Ἀριστείου » 2.—(30)
Ἡ Λέξη Μαλλιαρὸ. . . » 2.—(30)
Ὁ Κακὸς Δρόμος . . . » 6.—(60)
Στέλλα Βιολάντη . . . » 6.—(60)

Αἱ ἐντὸς παρενθέσεως τιμαὶ εἶναι τὰ Ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν τὰ διπλάσια.